

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคเอเชียใต้

ไตรมาสที่ 1

มกราคม - กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2024

ประเทศอินเดีย

- 1 เริ่มจากจุดที่ดี / 6 มกราคม 2024 3
- 2 ได้รับการศึกษาที่ไม่คาดฝันมาก่อน / 13 มกราคม 2024 5
- 3 เล่นฟุตบอลในวันสะบาโต / 20 มกราคม 2024 7
- 4 เสียงเพลงแห่งพระกิตติคุณทำขนบขนานตั่งชั้นขึ้น / 27 มกราคม 2024 9
- 5 ผู้ทำการเปลี่ยนแปลงบ้าน / 3 กุมภาพันธ์ 2024 11
- 6 ถ้วยน้ำซาราคาแพงมาก / 10 กุมภาพันธ์ 2024 13

ประเทศเนปาล

- 7 หญิงหม้ายมีความสุขแม้จะไม่มีบุตรเลย / 17 กุมภาพันธ์ 2024 15
- 8 ได้รับการสัมผัสโดยพระเยซู / 24 กุมภาพันธ์ 2024 17
- 9 กำลังรอสำหรับวันนั้น / 2 มีนาคม 2024 19

ประเทศอินเดีย

- 10 เสียงร้องที่ทำให้สะดุ้งตกใจ / 9 มีนาคม 2024 21
- 11 พระเจ้าที่ขาดหายไป / 16 มีนาคม 2024 23
- 12 ยินดีที่ยังมีชีวิตอยู่ / 23 มีนาคม 2024 25
- 13 วัลย์รุ่นกับพันธกิจ / 30 มีนาคม 2024 27

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 6 มกราคม 2024

เริ่มจากจุดที่ดี

เล่าโดย ซีโมน...ประเทศอินเดีย

ซีโมน อาศัยอยู่แถบภาคเหนือของประเทศอินเดีย เขาชื่นชอบนักวิ่งชื่อ “ยูเซน โบลท์” ชาวจาไมก้า ซึ่งเป็นนักวิ่ง ที่วิ่งเร็วที่สุด เท่าที่ชาวโลกรู้จัก และมีชีวิตอยู่ ไม่ต้องสงสัยว่า “ซีโมน” ได้เริ่มฝึกวิ่งทุกวันสิ่งหนึ่งที่ ซีโมนจำได้แม่นยำ คือคำกล่าวของ “ยูเซน โบลท์” ขณะที่ถูกสัมภาษณ์ทางทีวีว่า “ผมฝึกวิ่งอยู่หลายปีก่อนที่จะวิ่ง ระยะร้อยเมตรได้ในเวลา 9 วินาที

ซีโมนรู้สึกทึ่งมากที่นักกรีฑาคนหนึ่งเต็มใจที่จะทำการฝึกฝนเป็นเวลาหลายปีเพื่อจะวิ่งได้เร็วขึ้นสองสาม วินาทีจากที่เคยวิ่งในตอนแรก เขาตระหนักว่า “การฝึกซ้อม” จะต้องมีค่ามากสำหรับนักวิ่ง พ่อ-แม่ของซีโมน ตระหนักเช่นกันว่า การฝึกซ้อมเป็นสิ่งที่มีค่ามาก พวกเขาติดกันว่าจะให้ซีโมนได้รับการฝึกซ้อมอย่างถูกต้องได้อย่างไร เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับซีโมน พวกเขาควรรนำซีโมนไปลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนไหนดีกว่าในเมือง “แอนนิ” ซึ่งครอบครัวของพวกเขาอาศัยอยู่

ผู้เป็นพ่อต้องการนำซีโมนไปลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนของเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส แต่เขาต้องการรับฟังความเห็นจากใครบางคนว่า โรงเรียนแห่งไหนจะดีที่สุดสำหรับลูกชายของเขา เมื่อซีโมนอายุได้ห้าปี พ่อของซีโมนถามน้องชายของเขาว่า “น้องคิดว่าพี่จะส่งซีโมนไปเข้าโรงเรียนที่ไหนดี?” และน้องชายของเขาตอบว่า “ส่งเขาไปเรียนในโรงเรียนท้องถิ่นของเราี่ละดี โรงเรียนที่ว่าตั้งอยู่ใกล้บ้านของพี่มากกว่าโรงเรียนอื่นๆด้วย”

โรงเรียนที่น้องชายพูดถึง ตั้งอยู่ห่างจากบ้านของซีโมน ระยะเดินเท้าของซีโมนเพียง 10 นาที ดังนั้นพ่อ-แม่จึงนำซีโมนไปลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนเซเวนธ์เดย์ท้องถิ่น โดยเริ่มต้นเรียนจากชั้นอนุบาล ในวันแรกซีโมนไม่แน่ใจว่าเขาต้องการไปเรียนหนังสือ ซีโมนร้องไห้เมื่อพ่อแม่มอบเขาไว้กับครูชั้นอนุบาล แล้วเดินทางกลับบ้าน ซีโมนรู้สึกตกใจกลัว เพราะเขามองไม่เห็นแม่ของเขาในห้องเรียน แต่น้ำตาของเขาแห้งไปอย่างรวดเร็วในช่วงการนมัสการเช้า เหล่าครูสอนพวกเด็กๆให้รู้จักร้องเพลงเกี่ยวกับพระเยซู หลังการร้องเพลง ครูใหญ่นำพระคัมภีร์มาเปิดอ่านเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู ซีโมนชอบทั้งการได้ร้องเพลง และได้ฟังเรื่องราวต่างๆ

ในเวลาอันสั้นซีโมนได้เริ่มผูกมิตรกับเพื่อนๆ ทั้งเด็กชาย และเด็กหญิงหลายคน เขารู้สึกมีความสุขที่ได้พูดคุยกับเพื่อนๆ และได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ พร้อมกับพวกเขา หรือแม้แต่ได้ใกล้ชิดพูดคุยกับเพื่อนๆ หนึ่งปีการศึกษาได้ผ่านไป ปีการศึกษาใหม่ซีโมนได้รับการเลื่อนชั้นสู่เกรดหนึ่ง ปีต่อมาเลื่อนขึ้นเกรดสอง เกรดสาม และเกรดสี่ตามลำดับ ในโรงเรียนนอกจากครูจะสอนพวกนักเรียนให้รู้จักฟัง รู้จักเขียน และอ่านแล้ว ครูยังสอนให้ทุกคนเป็นคนสัตย์ซื่อ มีใจกรุณาช่วยเหลือคนอื่น เหมือนพระเยซูที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ นอกจากการเรียนหนังสือ ซีโมนได้เรียนรู้เรื่องการวิ่งด้วย

วันหนึ่งครูพละได้สอนพวกนักเรียนว่า “พวกเธอควรหาโอกาสวิ่งทุกวัน เพราะการวิ่งนั้นดีต่อสุขภาพของพวกเธอมาก” ดังนั้นซีโมนตัดสินใจวิ่งทุกวัน แทนที่จะเดินไปโรงเรียน ในการวิ่งบางวันซีโมนวิ่งไป-และวิ่งกลับจากโรงเรียนตามลำพัง แต่เมื่อซีโมนพบว่าเพื่อนบางคนมีบ้านอยู่ในเส้นทางเดียวกัน ซีโมนก็จะชวนเพื่อนวิ่งแข่งกันไป

โดยซีโมนที่พวกเขาว่า “ดูซิใครจะไปถึงโรงเรียนก่อนกัน” มีบางวันซีโมนออกจากบ้านสาย เขาจึงต้องวิ่งไปโรงเรียน เพื่อให้ทันเวลาเข้าชั้นเรียน หลังโรงเรียนเลิก เขาไปที่สวนสาธารณะซึ่งอยู่ไม่ห่างจากบ้านของเขา และออกวิ่งกับเพื่อนๆ พวกเขาเด็กชายพากันวิ่ง 5-10 นาทีแล้วพักสั้นๆ แล้วพากันวิ่งจะต่อจนได้เวลารวม 30 นาที

เมื่อซีโมนเริ่มวิ่งครั้งแรกๆ ซีโมนรู้สึกเหนื่อยง่าย และคิดว่าการวิ่งเป็นสิ่งที่ยาก เขารู้สึกร้อนไปทั้งตัว แต่หลังจากวิ่งไปหนึ่งสัปดาห์ ซีโมนรู้สึกว่าวิ่งเป็นงานง่าย ยิ่งเมื่อสองสามเดือนผ่านไป แม้จะวิ่งทุกวัน แต่ซีโมนแทบไม่มีเหงื่อไหลออกมาเลย และหลังจากการวิ่งแล้วเขารู้สึกสบายตัว อารมณ์เขาดีขึ้นด้วย และเขาพบว่าเขาทำการบ้านได้ง่ายขึ้น ซีโมนได้เรียนรู้หลักการสำคัญเกี่ยวกับการออกกำลังกาย เอลเลน จี. ไวท์. กล่าวว่า “กล้ามเนื้อของท่านถูกสร้างขึ้น เพื่อการใช้งาน ไม่ใช่ให้อยู่เฉยๆ” นางได้กล่าวเสริมว่า “ถ้าท่านออกกำลังกายเป็นประจำ จิตใจของท่านจะมีความสมดุลดีขึ้น และความเห็นต่างๆจะบริสุทธิ์ขึ้น ทั้งอุปนิสัยจะถูกยกให้สูงขึ้น และการนอนของท่านจะเป็นธรรมชาติมากขึ้น นับว่าเป็นการส่งเสริมสุขภาพแท้จริง... ความคิดในด้านศีลธรรมจะกระฉับกระเฉงขึ้น (หนังสือ “คำพยานสำหรับคริสตจักร” เล่ม 3 หน้า 235) ก่อนซีโมนจะรู้ตัว เขาก็ได้เรียนสำเร็จเกรดแปด

วันนี้ ซีโมนอายุ 21 ปี เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย และเขาพูดว่าโรงเรียนระดับประถม และมัธยมได้ทำให้เขาได้รับจุดเริ่มต้นที่ดีในชีวิต เขาได้เรียนรู้เรื่องการวิ่ง เรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซู สรุปแล้วเขาได้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดี เขาพูดเสริมด้วยว่า “ผ่านทางโรงเรียน พระเจ้าได้ทรงช่วยผมให้เป็นชายหนุ่มที่ดำเนินชีวิตด้านศีลธรรม อย่างมีศักดิ์ศรี”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยสร้างอาคารเรียนหลังใหม่ให้สามารถรองรับนักเรียนจำนวน 450 คน ซึ่งกำลังเรียนในโรงเรียนแอ็ดเวนติสที่ตั้งอยู่ที่เมือง “แอนนิ” ประเทศอินเดีย ตอนนี้นักเรียนทั้งหมดเรียนอยู่ในห้องเรียนของอาคารหลังเก่า ซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยมิชชันนารีชาวเยอรมันเมื่อปี ค.ศ. 1967..ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่กำลังวางแผนจะถวายเงินอย่างเอื้ออาทรในวันสะบาโตวันที่ 30 เดือน มีนาคม 2024 นี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 13 มกราคม 2024

ได้รับการศึกษาที่ไม่คาดฝันมาก่อน

เล่าโดย แอ็บฮิเช็ค...ประเทศอินเดีย

แอ็บฮิเช็ค เป็นเด็กชายวัย 3 ขวบ ตอนที่พ่อ-แม่ของเขามองหาโรงเรียนให้เขา ในภาคกลางของประเทศอินเดีย ผู้เป็นพ่อขอให้เพื่อนๆแนะนำเขาว่า ในเมืองนี้พวกเขาพบว่า โรงเรียนไหนสอนดีที่สุด และที่เสียค่าใช้จ่ายไม่แพงจนเกินไป ส่วนผู้เป็นแม่หาข้อมูลจากเพื่อนบ้าน ว่ามีโรงเรียนชื่ออะไรที่สอนวิชาการดี และอบรมด้านศีลธรรมดีด้วย เพื่อหล่อนจะนำลูกชายของหล่อนคือ “แอ็บฮิเช็ค” ไปเข้าเรียน พ่อแม่ของ “แอ็บฮิเช็ค” มีฐานะยากจน แต่พวกเขาตั้งใจจะส่งลูกชายของพวกเขาเข้าเรียนในโรงเรียนที่สอนวิชาการเข้มแข็ง และเน้นความประพฤติดีด้วย

ใครคนหนึ่งให้คำแนะนำว่า โรงเรียนของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส สอนเน้นวิชาการ และความประพฤติดีเป็นที่วางใจได้ และโรงเรียนแห่งนี้ตั้งอยู่ใกล้บ้านของแอ็บฮิเช็ค พ่อ-แม่ของ ค.ช. แอ็บฮิเช็ค ไม่รอช้า วันรุ่งขึ้นพวกเขาไปที่โรงเรียนแอ๊ดเวนตีสที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากบ้านของพวกเขาเพื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียน ปรากฏว่าโรงเรียนเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสปิดในวันเสาร์ แต่ ร.ป.ภ. ที่ประตูหน้าของโรงเรียนบอกพ่อ-แม่ของแอ็บฮิเช็คว่า วันเสาร์โรงเรียนปิดทำการสอน ถ้าพวกเขาอยากพบกับครูใหญ่ของโรงเรียนเขาก็จะพาไปพบได้ พ่อของแอ็บฮิเช็คพยักหน้า ร.ป.ภ. คนนั้นจึงพาทั้งครอบครัวไปพบครูใหญ่ที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นที่เดียวกับโรงเรียน

พ่อ และแม่รู้สึกประหลาดใจ ที่ได้เห็นผู้คนกำลังนมัสการพระเจ้าในโบสถ์ พวกเขาตระหนักว่าโรงเรียนไม่เปิดสอนในวันเสาร์ แต่ทั้งสองยังไม่อยากเดินทางกลับบ้าน พ่อ และ แม่ของแอ็บฮิเช็ค เดินเข้าไปในโบสถ์ และนั่งลงที่ม้านั่งแถวหลังสุด และคอยดูว่าคริสเตียนเซเวนธ์เดย์ทำการนมัสการพระเจ้าอย่างไร? ไม่นานการนมัสการได้เริ่มต้นขึ้น ประเทศอินเดียใช้ภาษาพูด และเขียนแตกต่างกันหลายสิบภาษา แต่โบสถ์แห่งนี้ใช้ภาษาท้องถิ่นในการนมัสการ ซึ่งเป็นภาษาเดียวกับพ่อ-แม่ของแอ็บฮิเช็คใช้พูด และเขียน พวกเขาจึงเข้าใจทุกอย่าง ทั้งเพลงที่ใช้ร้อง และคำสอนทุกอย่าง

ในไม่ช้าต่อมา ศิษยาภิบาลได้ยื่นขึ้นเทศนา และเขาเทศน์เกี่ยวกับ “วันสะบาโต” พ่อ-แม่ของ แอ็บฮิเช็ค ต่างรู้สึกทึ่งเป็นครั้งที่สอง พวกเขาเป็นคริสเตียน แต่พวกเขาไปนมัสการที่โบสถ์ในวันอาทิตย์ และพวกเขาไม่เคยรับรู้เรื่องวันสะบาโตว่าเป็นวันบริสุทธิ์มาก่อนเลย ทันใดนั้นทั้งสองเข้าใจได้ว่า เหตุโรงเรียนจึงหยุดทำการสอนในวันสะบาโต พ่อ และ แม่ของ แอ็บฮิเช็ค ต้องการเรียนรู้อีกมากขึ้น ดังนั้นเมื่อโบสถ์เลิกแล้ว ทั้งสองได้พบกับศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ทั้งสองได้ขอให้ศิษยาภิบาลสอนพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องวันสะบาโต ที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ ซึ่งศิษยาภิบาลมีความยินดี และเชิญให้ทั้งสองศึกษาพระคัมภีร์กับเขาหลังการรับประทานอาหารเที่ยง ซึ่งสมาชิกโบสถ์ช่วยจัดขึ้นทุกวันสะบาโต

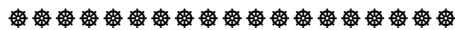
ในวันเสาร์ต่อมา พ่อ-แม่ ของ แอ็บฮิเช็คไปโบสถ์อีก ในช่วงโมงโรงเรียนวันสะบาโต ศิษยาภิบาลสอนพระคัมภีร์ให้พ่อ-แม่ของ แอ็บฮิเช็ค ขณะที่แอ็บฮิเช็คไปเข้าชั้นเรียนชั้นเด็กเล็กในเวลาเดียวกัน แอ็บฮิเช็คชอบฟังเรื่องราวจากพระคัมภีร์ เขาชอบฟังของ “ดาวิด” และ โกลิอัท ดาวิดเป็นเพียงชายรุ่มหนุ่มชาวอิสราเอล แต่ดาวิดสามารถเอาชนะ “โกลิอัท” ได้ ดาวิดบอกกับโกลิอัทก่อนการต่อสู้ว่า “ท่านมาหาเราด้วยดาบ ด้วยหอก และด้วยหอกซัดแต่ข้าพเจ้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ทำทายนั่น” (1 ซามูเอล 17:45) “ดาวิด” กระทำการใหญ่ขณะที่เป็นเพียงเด็กหนุ่มคนหนึ่ง แอ็บฮิเช็ค ตั้งใจว่าเขาจะเป็นเหมือนดาวิด เขาได้ตั้งใจมั่นเขาจะทำสิ่งใดๆ ในนามพระเจ้าแห่งจอมโยธา เขาเชื่อว่าพระเจ้าจะทำให้เขาเป็นคนเข้มแข็ง และประทานชัยชนะให้แก่เขา ไม่ว่าในชีวิตของเขา

จะต้องเผชิญกับสิ่งยิ่งใหญ่เหมือนยักษ์ก็ตาม ขณะที่พ่อ-แม่ และ แอ็บิเช็ค เรียนรู้จากพระคัมภีร์ ชีวิตในบ้านของพวกเขาได้รับการเปลี่ยนแปลง ครอบครัวได้เริ่มถือรักษาวันสะบาโต ต่อมาพ่อ และแม่ ของแอ็บิเช็ค ได้ถวายดวงใจของพวกเขาแด่พระเจ้า

ขณะที่แอ็บิเช็ค ค่อยเติบโตขึ้น เขาได้เข้าร่วมในพันธกิจของโบสถ์หลายอย่าง เขาเป็นเหมือน “ผู้เผยพระวจนะ ซามูเอล ขณะที่ซามูเอลยังเป็นเด็ก” เขามีความยินดีทำสิ่งใดๆสำหรับโบสถ์ เขาช่วยในงานของมัคนายก เช่นการช่วยวางหนังสือเพลงตามช่องหลังม้านั่งยาว ช่วยจัดโต๊ะ ช่วยติดตั้งไมค์โครโฟน หรือควบคุมเครื่องเสียง ปัจจุบันครอบครัวได้ยึดมั่นในความเชื่อ และเติบโตขึ้นในความรัก และพระคุณของพระเจ้า แอ็บิเช็ค มีอายุ 19 ปี และเป็นนักศึกษาปีหนึ่งในมหาวิทยาลัย

แอ็บิเช็คกล่าวเป็นพยานว่า “ผมต้องการเผยแพร่พระกิตติคุณของพระเยซู และประกาศให้ผู้คนทั้งหลายทราบว่าพระเยซูจะทรงเสด็จกลับมาในอีกไม่นานนี้”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยก่อสร้างอาคารเรียนสำหรับชั้นมัธยมปลายหลังใหม่ ซึ่งก็คือโรงเรียนที่แอ็บิเช็คเคยเรียนในระดับมัธยมต้น โรงเรียนแห่งนี้ตั้งอยู่ที่เมือง “ออแรงาบัต” ประเทศอินเดีย...ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่กำลังวางแผนจะถวายเงินอย่างเอื้ออาทรในวันสะบาโตวันที่ 30 เดือนมีนาคม 2024 นี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 20 มกราคม 2024

เล่นฟุตบอลในวันสะบาโต

เล่าโดย คลินนิ่ง...ประเทศอินเดีย

คลินนิ่ง มีชีวิตอยู่เพื่อการเล่นฟุตบอล เขาจะเล่นฟุตบอลเมื่อไรที่มีเวลาว่าง หลังโรงเรียนเล็ก “คลินนิ่ง” อาศัยอยู่ในเมืองหนึ่งตั้งอยู่ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย เมื่อเขาย้ายไปอาศัยในเมืองหนึ่ง เพื่อเตรียมตัวสำหรับข้อสอบของรัฐ เขาพบว่ามียุวชนหลายคนเล่นฟุตบอลกันในบ่ายวันเสาร์ เขาจึงไปขอเล่นกับยุวชนกลุ่มนั้น แต่คลินนิ่งรู้สึกประหลาดใจที่ได้ยินกลุ่มคนร้องเพลงคริสเตียนในโบสถ์ที่ตั้งอยู่ข้างสนามฟุตบอล เขามาทราบในภายหลังว่า โบสถ์แห่งนั้นตั้งอยู่บนพื้นที่ของของโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสแห่งหนึ่ง

คลินนิ่งเติบโตขึ้นในครอบครัวของคริสเตียนนิกายหนึ่ง และเขาได้เข้าเรียนในโรงเรียนคริสเตียนตั้งแต่อนุบาลจนจบชั้นมัธยมปลาย แต่เขาไม่เคยได้ยินว่ายังมีคริสเตียนนิกายหนึ่ง ที่นมัสการพระเจ้าในวันเสาร์ ขณะที่คลินนิ่งวิ่งเล่นฟุตบอลไปขอบสนามด้านที่ตั้งของโบสถ์ และโรงเรียน เขาอดสงสัยไม่ได้ว่า “เหตุใดคนกลุ่มนี้จึงนมัสการในวันเสาร์ แทนที่จะเป็นวันอาทิตย์? ผู้คนกลุ่มนี้คือใครกัน?”

คลินนิ่งสอบผ่านข้อสอบเกรดสิบของรัฐบาลได้ เขาจึงไปสมัครเข้าเรียนเกรด 11 ในโรงเรียนมีชื่อแห่งหนึ่งในเมืองที่เขาไปสอบเกรดสิบ แต่โรงเรียนปฏิเสธการสมัครเข้าเรียนของเขา เขาถามเพื่อนๆ ที่เล่นฟุตบอลด้วยกัน มีอยู่สองคนที่สอบผ่านเกรดสิบได้เช่นเดียวกับเขา ทั้งสองบอกว่าพวกเขาสมัครเข้าเรียนเกรด 11 และ 12 ในโรงเรียนมัธยมปลายแอ๊ดเวนตีส ที่ตั้งอยู่ข้างสนามฟุตบอล ทั้งสองหนุนใจให้คลินนิ่งสมัครเข้าเรียนในสถาบันเดียวกับพวกเขา คลินนิ่งไปยื่นใบสมัครเข้าเรียนเกรด 11, และ 12 ในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส และทางโรงเรียนรับเขาเข้าเรียน สิ่งนี้ทำให้คลินนิ่งมีความสุขมาก

คลินนิ่งเข้าเรียนได้หลายเดือน ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่า เหตุใดคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสจึงร้องเพลงและอธิษฐานต่อพระเจ้า ที่โรงเรียนเขาอ่านพระธรรม “ปฐมกาล” บทที่ 2 ซึ่งบันทึกถึงการที่พระเจ้าทรงหยุดพักการสร้างโลกในวันที่เจ็ด และทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ วันดังกล่าวเป็นวันสิ้นสุดสัปดาห์แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า และในพระธรรม อพยพ บทที่ 20 พระเจ้าทรงกล่าวเตือนประชากรของพระองค์เกี่ยวกับความสำคัญของการถือรักษาวันสะบาโต ซึ่งข้อความทั้งหมดนี้ปรากฏใน พระบัญญัติข้อที่สี่ของพระบัญญัติสิบประการ เมื่อศึกษาเรื่องวันสะบาโตในหนังสือพระกิตติคุณ (หนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์ใหม่) เขาได้ตระหนักว่า พระเยซูเองขณะที่ทรงพระชนม์บนโลก พระองค์ทรงถือรักษาวันสะบาโตอย่างสัตย์ซื่อ และไม่มีข้อพระคัมภีร์ข้อใดที่กล่าวว่า พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนวันนมัสการจากวันเสาร์ไปเป็นวันอาทิตย์

ในโอกาสต่อมา “คลินนิ่ง” ได้บอกพ่อแม่ของเขาว่า เขาต้องการเข้าร่วมกับคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสอย่างไรก็ดี พ่อแม่ของเขาคิดค้ำในความคิดดังกล่าว คลินนิ่งไม่ยอมทำให้พ่อแม่ผิดหวัง ทำให้คลินนิ่งเกิดความลังเลในการตัดสินใจเข้าสู่พิธีบัพติศมา เมื่อคลินนิ่งเดินทางกลับบ้าน เขารู้สึกว่าเขาขาดจากพระพรที่เขาเคยได้รับ เพราะในเมืองที่บ้านของเขาตั้งอยู่ไม่มีโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสตั้งอยู่ เขาจึงไม่ได้ไปนมัสการพระเจ้าในวันสะบาโต คลินนิ่งพูดกับพ่อ-แม่ และพี่น้องชายหญิงสิบคนในครอบครัวของเขา ในสิ่งที่เขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับวันสะบาโตที่โรงเรียน แต่พวกเขาไม่ต้องการรับฟัง แม่พูดกับคลินนิ่งว่า “ดีแล้วที่ลูกได้เข้าเรียนในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส..แต่ลูกอย่า

รับเชื่อเป็นชาวแอดเวนติสต์ด้วยก็แล้วกัน” ส่วนพ่อของคลีนนิ่งมีความคิดต่อต้านรุนแรงกว่า เขากำชับว่า “ถ้าลูกเลือกที่จะเข้าร่วมกับคริสตจักรแอดเวนติสต์ พ่อจะถือว่าลูกไม่ยอมมีส่วนร่วมในครอบครัวนี้..นั่นเท่ากับให้ลูกขนของใช้ส่วนตัวของลูกออกจากบ้านไปได้เลย”

เมื่อคลีนนิ่งเรียนสำเร็จเกรด 12 จากโรงเรียนแอดเวนติสต์ คลีนนิ่งลงทะเบียนเรียนในวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในเมืองเดียวกับโรงเรียนที่เขาสำเร็จชั้นมัธยมปลายมา วิทยาลัยแห่งนั้นไม่เป็นของคริสตจักรใด และคลีนนิ่งรู้สึกว่าเขาไม่ผูกพันกับวิทยาลัยแห่งนั้น แต่ใจจริงเขาปรารถนาจะเข้าศึกษาในวิทยาลัยของคริสเตียนมากกว่า ขณะที่เล่นฟุตบอลในสนามที่เขาเคยเล่น หนุ่มแอดเวนติสต์คนหนึ่งซึ่งอยู่ในทีมเดียวกันบอกกับคลีนนิ่งว่า ทางคริสตจักรแอดเวนติสต์ในประเทศอินเดีย ได้จัดตั้งหน่วยพิเศษเพื่อเผยแพร่พระกิตติคุณโดยนักศึกษา หน่วยพิเศษนี้มีชื่อว่า “หน่วยเคลื่อนไหว่มิชชันนารี 1,000 คน” หลังจากที่คลีนนิ่งได้ฟังเงื่อนไข และรายละเอียดของ “หน่วยเคลื่อนไหว่มิชชันนารี 1,000 คน” คลีนนิ่งได้ติดต่อไปยังผู้บริหารหน่วยฯ และเดินทางไปรับทราบในรายละเอียดและเงื่อนไขอย่างเป็นทางการ

ในเวลาต่อมาเขาได้ลาออกจากวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ และเข้าเรียนในหลักสูตรการเป็นมิชชันนารีอาสา ซึ่งกำหนดเวลาเรียน และฝึกภาคปฏิบัติรวมแปดเดือน หลังจากเรียนสำเร็จหลักสูตรดังกล่าว ทาง “หน่วยเคลื่อนไหว่พิเศษฯ” ได้ส่ง คลีนนิ่งไปเป็นครูสอนเกรดสี่ ในโรงเรียนแอดเวนติสต์แห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ยังชายแดนของประเทศอินเดีย (ในฐานะเป็นนักศึกษามิชชันนารีทางหน่วยงานจะจัดหาที่พักให้ รวมทั้งมีค่าประกันสุขภาพ ค่าเดินทาง และค่าดำรงชีพพอประมาณ) เมื่อทางบ้านได้ทราบข่าว พ่อ-แม่ รู้สึกไม่พอใจในการตัดสินใจของคลีนนิ่งมาก แต่เมื่อคลีนนิ่งไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านของพ่อแม่ พวกเขาจึงไม่สามารถทำโทษคลีนนิ่งได้ ในช่วงที่ทำการสอน คลีนนิ่งรักงานของเขามาก เขาทุ่มเททำงานด้วยใจรัก มีเด็ก ๆ และผู้ปกครองของเด็กหลายคนรับเชื่อในองค์พระเยซู สิ่งนี้ทำให้ดวงใจของคลีนนิ่ง ปรารถนาจะเป็นศาสนาจารย์ หรือศิษยาภิบาลคนหนึ่ง ซึ่งทางคริสตจักรได้ให้การสนับสนุนในด้านค่าใช้จ่าย และส่งคลีนนิ่งไปศึกษาหลักสูตรศาสนศาสตร์ ที่ “วิทยาลัยสไปเซอร์เมมมอเรียล” ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองปูเนประเทศอินเดีย” (หลายปีต่อมา “วิทยาลัยสไปเซอร์เมมมอเรียล” ได้รับการยกฐานะเป็น “มหาวิทยาลัยเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติสต์สไปเซอร์”)

ปัจจุบันคลีนนิ่งกำลังศึกษาปีที่สองหลักสูตรศาสนศาสตร์ เป้าหมายของผมคือการเป็นศาสนาจารย์คนหนึ่ง ผมต้องการตั้ง “อะคาเดมิฟุตบอล” ขึ้น ผ่านทีมักฟุตบอล และนักกีฬาอื่นๆ ผมต้องการเข้าถึงคนหนุ่มสาว และนำพวกเขาเข้ามาหาพระเยซูคริสต์” เขากล่าวว่า “ผมได้พบกับความเป็นไท จากการรู้จักความจริง ซึ่งจารึกไว้ในพระคัมภีร์ ผมรอเวลาที่ครอบครัวทางบ้านของผมจะรู้จักความจริง และดำเนินชีวิตตามคำสอนในพระคัมภีร์ คลีนนิ่ง เฝ้ารอวันที่ครอบครัวของเขาจะรู้สึกชื่นชมยินดีในเสรีภาพอย่างเดียวกันกับเขา คลีนนิ่งกล่าวว่า “ผมเชื่อในถ้อยคำของอัครทูตยอห์น ที่บันทึกในพระธรรมยอห์นว่า “และท่านทั้งหลายจะรู้ว่า และจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ” (ยอห์น 8:32) คลีนนิ่งกล่าวเสริมว่า “โปรดอธิษฐานเพื่อผม ขณะที่ผมกำลังเตรียมตัว ที่จะกลายเป็นศาสนาจารย์ ผู้ประกาศพระกิตติคุณ”

เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะช่วยสร้าง โรงเรียนเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติสต์แห่งเดิมขึ้นใหม่หกแห่ง เหมือนกับโรงเรียนที่คลีนนิ่งเคยเรียนรู้เรื่องวันสะบาโตในประเทศอินเดีย..ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่วางแผนจะถวายทรัพย์ด้วยความเอื้ออารีในวันสะบาโตที่สิบสาม ซึ่งตรงกับวันที่ 30 มีนาคม 2024 นี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 27 มกราคม 2024

เสียงเพลงแห่งพระกิตติคุณท่าখনบนเขนต้งชั้นขึ้น

เล่าโดย ซาคันดาลา และ จอย...ประเทศอินเดีย

ผู้บริหารบริษัทโฆษณา รู้สึกว่าเส้นขนที่เขนของหล่อนต้งชั้นขึ้น เมื่อได้เสียงเพลงอันไพเราะกินใจจากคณะนักร้องล่องลอยเข้ามาทางหน้าต่างห้องทำงานของหล่อน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หล่อนได้ยินเสียงดนตรีขณะนั่งทำงานที่โต๊ะทำงานของหล่อน ซึ่งเป็นบริษัทรับทำโฆษณาสินค้าต่างๆ ซึ่งหล่อนเป็นเจ้าของ บริษัทแห่งนี้ตั้งอยู่ในเมือง “เบ็งกาลูรู” ประเทศอินเดีย และก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่ขนบนเขนของหล่อนต้งชั้นขึ้น อันเนื่องมาจากการได้ยินเสียงดนตรีอันแสนไพเราะแต่ครั้งนี้หล่อนไปอาจนั่งอยู่นิ่งๆบนเก้าอี้ทำงานต่อไป

“ซาคันดาลา” ลูกเดินไปที่หน้าต่างห้องทำงานบนชั้นสองของตึก มองคว้าเสียงอันไพเราะกินใจของคนตรีมาจากไหน หล่อนมองเห็นผู้คนเดินเข้าเดินออกตึกหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่คนละฟากถนนกับตึกอันเป็นที่ทำงานของหล่อน หล่อนนึกสงสัยมีอะไรกำลังดำเนินไปในตึกหลังนั้น... หล่อนมองไปที่เขนของหล่อนเอง และรู้สึกประหลาดใจ เหตุใดเส้นขนบนเขนของหล่อนจึงต้งชั้นขึ้น พลันความปรารถนาแรงกล้าอยากจะทราบว่เสียงเพลงไพเราะนั้นมีต้นตอมาจากไหน หล่อนเดินลงจากตึกหลังที่หล่อนทำงานอยู่ แล้วเดินข้ามถนนเพื่อจะเข้าไปในตึกหลังตรงกันข้ามถนน กับตึกหลังที่หล่อนทำงาน เพื่อจะดูให้รู้แน่ว่ มีอะไรกำลังดำเนินไปที่นั่นอย่างช้าๆ หล่อนเดินเข้าไปในตึกหลังนั้น หล่อนรู้สึกเคอะเขินเล็กน้อย ที่จะเข้าไปในตัวตึก ทั้งนี้เพราะหล่อนไม่รู้จักใครเลยในตึกหลังนั้น ที่ทางเดินหล่อนมองเห็นใครคนหนึ่งยืนอยู่ตรงทางเข้าจึงถามขึ้นว่ “ฉันขอเข้าไปข้างในได้ไหม ฉันอยากทราบว่าพวกคุณกำลังทำอะไรกันอยู่?”

ชายคนนั้นตอบอย่างสุภาพว่ “เชิญเข้ามาข้างในสิ แล้วนั่งลง” น้ำเสียง และท่าทีของเขาสุภาพมาก **ซาคันดาลา** นั่งลง และเริ่มรับฟัง...ตอนนี้คณะนักร้องหยุดร้องเพลง ประสานกับเสียงออร์แกนไปแล้ว คงมีชายคนหนึ่งกำลังร้องเพลงปากเปล่าโดยไม่มีดนตรีประกอบ เมื่อเขาร้องเพลงจบ **ซาคันดาลา** เดินเข้าไปทักทายเขาอย่างกล้าหาญ “ออร์แกนอยู่ที่ไหน...คณะนักร้องที่ร้องเพลงแสนไพเราะกินใจ จะร้องเพลงอีกเมื่อไร?” ชายคนนั้นแสดงทีท่าประหลาดใจ **ซาคันดาลา** อธิบายว่ หล่อนทำงานบนชั้นสองของตึกหลังที่อยู่ตรงกันข้ามถนนกับตึกหลังนี้ ในวันเสาร์ ขณะที่หล่อนนั่งทำงาน หล่อนได้ยินเสียงเพลงอันแสนไพเราะจากตึกหลังนี้ และหล่อนได้ฟังเพลงติดต่อกันมาสามวันเสาร์แล้ว...และหล่อนได้ยินเสียงเพลงเฉพาะในวันเสาร์เท่านั้น”

ชายคนนั้นตอบว่ ตอนนี้จะไม่มียุุ่มนักร้อง ร้องเพลงประกอบออร์แกนอีก ขอเชิญคุณมารับฟังเพลงในห้องนี้ในเวลา 9:30 น. ของทุกวันเสาร์ได้ พวกเรายินดีต้อนรับ...เหตุนี้ **ซาคันดาลา** จึงได้เข้าไปนั่งฟังเพลงพร้อมกับเหล่าผู้เชื่อคนอื่นๆ ในสองวันเสาร์ต่อมา ขณะที่คณะนักร้องกำลังร้องเพลง หล่อนมองเห็นหนังสือเพลงสรรเสริญที่ด้านหลังของม้านั่งยาวด้านหน้า หล่อนได้เปิดดูเนื้อของบทเพลง เนื้อหาของเพลงทำให้หล่อนรู้สึกว่ขนที่เขนของหล่อนต้งชั้นขึ้นมากกว่าเดิม เพลงแรกชื่อ “ไม้กางเขนอันเก่าแก่” และ เพลงที่สองชื่อ “จงนั่งสงบเถิดวิญญาณจิตของฉัน”

ในวันวันเสาร์ที่สาม **ซาคันดาลา** ไม่ได้นั่งฟังเฉพาะตอนที่คณะนักร้องร้องเพลง แต่ได้นั่งฟังคำเทศนาเรื่องเกี่ยวกับพระเยซูด้วย ตอนเย็นวันนั้น **ซาคันดาลา** คิดใคร่ครวญว่ “ฉันชอบเกี่ยวกับสิ่งที่ฉันได้ยินในโบสถ์ ในเมื่อฉัน

มีความเชื่อในพระเจ้าที่ฉันได้ยิน ทำไมฉันจึงแขวนภาพของเทพเจ้าองค์อื่นๆในบ้านของฉันด้วยเล่า?” หล่อนจึงนำภาพเทพเจ้าต่างๆลงจากที่แขวน และไม่กี่วันต่อมา ก็ได้ให้ภาพของเทพเจ้าเหล่านั้นกับเพื่อนบ้านคนหนึ่ง ไป

ชาคันทาลา ได้ไปนมัสการ และฟังเพลงด้วยในวันเสาร์ หรือวันสะบาโตต่อๆมา และหล่อนยังรู้สึกตื่นเต้น และขนแขนลุกชันทุกครั้งทีละคนร้อง ร้องเพลงประกอบกับเสียงอันไพเราะกังวาลของออร์แกน หลังจากเวลาผ่านไปหลายวันสะบาโต ศิษยาภิบาลได้ขอให้หล่อนนำคนในครอบครัวมาฟังเพลง และนมัสการด้วยกับหล่อน **ชาคันทาลา** ตอบว่า “อาจารย์ไม่ต้องเป็นห่วง “พวกเขาจะมาร่วมรับฟังในอีกไม่นาน” และพวกเขาได้นมัสการพร้อมกับ **ชาคันทาลา** จริงๆ โดยครั้งแรกมีลูกชายของหล่อน ต่อมาพวกหลานๆก็มากขึ้น และ พวกเขาทุกคนมีความสนใจ แม้แต่คนทำงานเป็นแม่บ้านของ “**ชาคันทาลา**” ก็ได้เริ่มมานมัสการด้วย

หลังจากพวกเขาได้ศึกษาพระคัมภีร์กับศาสนาจารย์ ในสี่เดือนต่อมา ทั้งครอบครัวได้มอบถวายชีวิตของพวกเขาแก่พระเยซู **ชาคันทาลา** ได้กลายเป็นสมาชิกโบสถ์ที่มีความกระตือรือร้น ในตอนนี้หลานคนหนึ่งของหล่อน ได้รับใช้พระเจ้าในตำแหน่งศาสนาจารย์หนุ่ม มุ่งทำการประกาศพระกิตติคุณกับเยาวชน

ปัจจุบัน **ชาคันทาลา** มีอายุครบ 84 ปี และได้เกษียณอายุจากบริษัทโฆษณาแต่หล่อนยังคงประทับใจในเสียงร้อง และเสียงดนตรี ซึ่งหล่อนเคยรู้สึกตื่นเต้น และได้รับการคลอใจตั้งแต่ได้ยินในครั้งแรกในปี 2005 ซึ่งได้นำหล่อนให้มารับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ชาคันทาลา กล่าวเป็นพยานบ่อยครั้งว่า “เมื่อฉันได้ยินเสียงเพลงของคณะร้องของโบสถ์ ฉันยังรู้สึกขนลุกอยู่ เหมือนที่เคยเป็นในครั้งแรก”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สืบตามของไตรมาสนี้จะนำไปสร้าง “โบสถ์กลางสำหรับผู้พูด และฟังภาษาอังกฤษ” สำหรับกลุ่ม “**ชาคันทาลา**” ในเมือง “เบ็งกาลูรู” ประเทศอินเดีย ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายเงินด้วยใจเอื้ออารี ในวันที่ 30 มีนาคมนี้ ทั้งนี้เพื่อจะนำพระกิตติคุณผ่านเสียงเพลงอันไพเราะในการประกาศพระกิตติคุณให้แพร่ออกไป...บางทีเสียงเพลงดังกล่าวจะทำให้ขนแขนของคนอีกมากมายในเมือง “เบ็งกาลูรู” ลุกตั้งชันขึ้น เหมือนที่ได้เกิดขึ้นกับ “**ชาคันทาลา**”

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 3 กุมภาพันธ์ 2024

ผู้ทำการเปลี่ยนแปลงบ้าน

เล่าโดย ทวินเกิ้ล และ มิลินด์...ประเทศอินเดีย

นักร้องแบบตลกแต่งภายใน จะสามารถเป็นพยาน เพื่อนำผู้คนสำหรับแผ่นดินสวรรค์ได้ไหม? คู่สามีภรรยา รู้สึกได้รับการเรียกอย่างชัดเจน ว่าเขาทั้งสองสามารถแบ่งความรอดในพระเยซูผ่านงานอาชีพ "นักร้องแบบตลกแต่งภายในของพวกเขาได้" ดังนั้นพวกเขาลาออกจาก "สมาคมนักตลกแต่งภายใน" อันสัญญาจะให้ความสะดวกสบาย ไปเริ่มต้นธุรกิจของพวกเขาเองในประเทศอินเดีย

คู่สามีภรรยา คือ ทวินเกิ้ล และ มิลินด์ มีความยินดีอย่างยิ่ง ที่ได้เซ็นสัญญาพันธสัญญากับเศรษฐีคนหนึ่ง ซึ่งมีบ้านเรือนอยู่ที่เมือง "เบ็งกาลูรู" เมืองใหญ่แห่งหนึ่งของประเทศอินเดีย สามีภรรยาเศรษฐีคู่หนึ่งขอให้เขา และภรรยาออกแบบและตกแต่งห้องนอนให้กับบุตรชายวัย 13 ปี ชื่อ "อานาว์" ของพวกเขา ขณะที่ ทวินเกิ้ล และ มิลินด์ ฟังความปรารถนาจากภรรยาเศรษฐี สำหรับห้องนอนของลูกชาย ทั้งสองเข้าใจว่าผู้เป็นแม่มีความต้องการมากกว่า "การออกแบบใหม่ให้เลิศหรู" หล่อนคาดหวังว่าจะมีการอัศจรรย์เกิดขึ้น เพราะ "อานาว์" ลูกชายเป็นเด็กประเภท "กระตือรือร้นเกินไปจนอยู่ไม่ได้" ผู้เป็นแม่หวังว่าการตกแต่งห้องนอนของเขาใหม่จะช่วยให้มีความสงบมากขึ้น อีกอย่าง หล่อนนอนหลับไม่สนิทมาร่วมหกปี มีบางคืนหล่อนมานอนบนเตียงใหญ่กับลูกชาย และคืนนั้นหล่อนแทบจะไม่ได้นอน เพราะลูกชายของหล่อนตื่นเป็นพักๆตลอดคืน ผู้เป็นแม่ของเด็กชายบอกกับทวินเกิ้ล และ มิลินด์ ว่า "เป็นไปได้ที่ฉันจะนอนหลับบนเตียงเดียวกับลูกชาย ฉันไม่ทราบสาเหตุว่า ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น"

ในตอนแรกทั้ง ทวินเกิ้ล และ มิลินด์ ไม่ทราบว่าจะออกแบบห้องนอนของลูกชายเศรษฐีอย่างไร จึงจะสนองต่อเจตนาธรรมณ์ของลูกค้า แต่สักครู่ต่อมา พวกเขาทราบว่า จะเริ่มต้นอย่างไร ทั้งสองได้คุกเข่าลง และอธิษฐานต่อพระเจ้า "โอพระบิดาเจ้า โปรดประทานแนวคิดที่จะทำห้องนอนสี่อะไรดี และจะตกแต่งห้องอย่างไร เพื่อให้ลูกค้าพอใจ ขอขอบคุณพระองค์ ที่ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งสองในครั้งนี้... ในนามพระคริสตเจ้า...อาเมน" ก่อนอื่นพวกเขาขนเก้าอี้ นวม เตียงนอน และโคมไฟแบบมีเสาตั้งออกไปจากห้อง ยิ่งกว่านั้นพวกเขาขยี้หนังสือออกไป พร้อมทั้งนำภาพของเทพองค์ต่างๆของศาสนาฮินดูออกไปด้วย ตอนแรกคู่สามีภรรยาไม่ทราบจะจัดการอย่างไรกับรูปของเทพเจ้า ที่ผู้เป็นแม่ และลูกชายกราบไหว้ และนมัสการ ส่วนเศรษฐีผู้พ่อเป็น "ผู้ไม่เชื่อว่ามีเทพ หรือพระเจ้าองค์ใดในโลก" กล่าวคือเขาเป็นคนไม่มีศาสนา

เมื่อผู้เป็นพ่อมองเห็นรูปของเทพต่างๆถูกนำออกไปจากห้อง เขาแนะนำว่า "ทำไมพวกคุณจึงไม่ห่อรูปเทพเจ้าเหล่านั้นด้วยหนังสือพิมพ์เก่า แล้วโยนทิ้งไป?" สองสามีภรรยาเริ่มทำสี่ห้อง เมื่อพวกเขาทำเสร็จ พวกเขานำกรอบรูปที่พิมพ์ชื่อพระคัมภีร์ และข้ออ้างอิงต่างๆไปแขวนไว้ที่ผนังห้องนอน และสำหรับเสาไฟหรีที่พวกเขานำออกไป พวกเขาแขวนกรอบรูปที่มีข้อความว่า "พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์แปลกประหลาดอย่างน่ากลัว" ข้ออ้างอิงนั้นไม่ได้กล่าวถึงว่า นำมาจาก "สดุดี 139:14 "แต่อย่างใด" นอกจากนี้ กรอบรูปที่สองมีข้อความว่า "เพราะว่าเราเป็นผี พระหัตถ์ของพระองค์" ซึ่งมาจาก "เอเฟซัส 2:10" ก็ไม่บอกถึงที่มาของข้อความดังกล่าวเช่นกัน เช่นเดียวกับข้อความในกรอบรูปอีกกรอบหนึ่ง มีข้อความว่า "พวกคุณเป็นที่รัก"

อานาว์ รวมทั้งผู้เป็นพ่อ และแม่ต่างมีความยินดีสำหรับห้องใหม่ เวลาต่อมาผู้เป็นแม่ส่งสาร “ขอบคุณ” ถึง ทวินเกิ้ล และมิลินด์ผู้เป็นแม่พูดว่า “ฉัน และสามีกำลังมองเห็น “อานาว์” ลูกชายของเราเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น และฉันเองเข้าไปในห้องนอนของลูกชายทุกวัน บางคืนก็ไปนอนเป็นเพื่อนเขา และฉันรู้สึกมีสันติสุขในห้องนอนของ “อานาว์” หล่อนกล่าวเสริมว่า “ฉันสามารถนอนหลับสนิทเป็นครั้งแรกในรอบ 6 ปี” ทวินเกิ้ล และมิลินด์ ต่างรู้สึกตื่นเต้นดีใจที่ได้ทราบข่าวดีจากปากภรรยาของเศรษฐี

พระคัมภีร์กล่าวสัญญาว่า “คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเรา จะไม่กลับมาสู่เราเปล่า” (อิสยาห์ 55:11) ทวินเกิ้ล กล่าวเป็นพยานตอนที่เขาได้รับการสัมภาษณ์ครั้งหนึ่ง กล่าวได้ว่าทุกวัน เมื่อ “อานาว์” อ่านข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ในห้องนอนของเขา และพระวจนะนั้นมีอำนาจเปลี่ยนแปลงเขาให้อุบัติสันดานบวกมากขึ้น

นับตั้งแต่ได้ออกแบบการตกแต่งภายในห้องนอนของลูกชาย เศรษฐีได้มอบให้สองสามี-ภรรยา ออกแบบตกแต่งห้องต่างๆ ในบ้านอีกหลายห้อง พวกเขาจะอธิษฐานเสมอก่อนจะเริ่มงานใหม่ และพวกเขาจะไม่ปล่อยให้รูปเทพเจ้าหรือรูปเคารพใดๆ อยู่ในทุกห้องที่ทั้งสองได้รับการมอบหมาย ซึ่งจะว่าไป ทุกห้องในบ้านมีข้อพระคัมภีร์เขียนใส่กรอบไว้ทุกห้อง และเขาได้ใช้หลักการเดียวกันนี้ในการออกแบบ และตกแต่งห้อง หรือที่ทำงานให้ลูกค้านอื่นๆ และถ้าลูกค้ำมีความสนใจในพระเจ้า ทั้งสองจะมอบรายชื่อให้ผู้ปกครองโบสถ์ไปสอนพระคัมภีร์ให้กับทุกคนที่มีความสนใจ

ทวินเกิ้ล กล่าวว่า เป็นการดีที่เราจะดำเนินธุรกิจร่วมกับพระเจ้า จะว่าไปตอนนี้ “งานของเราคือการประกาศพระกิตติคุณ” ฝ่ายมิลินด์กล่าวเสริมว่า “เราเข้าไปในบ้านเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้เปลี่ยนแปลงบ้าน” เราไม่ได้ทำการเปลี่ยนแปลงห้องต่างๆ เพื่อให้มีเนื้อที่ใส่สอยมากขึ้นเท่านั้น แต่เปลี่ยนแปลงผู้อาศัยที่อยู่ในห้อง หรือในบ้านนั้นด้วย เราเป็นเพียงผู้วาง หรือแขวนกรอบรูปที่มีพระวจนะของเจ้าไว้ และผลดีใดๆ ที่เกิดขึ้นเป็นผลงานของพระเจ้า

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปสร้าง โบสถ์กลางสำหรับผู้พูด และฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งมี ทวินเกิ้ล และมิลินด์ เป็นผู้ดูแลอยู่ กลุ่มนมัสการดังกล่าวนี้ตั้งอยู่ในเมือง “เบ็งกอลูรู” ประเทศอินเดีย ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่วางแผนจะถวายปัจจัยด้วยใจเอื้ออารี ในวันที่ 30 มีนาคม 2024 นี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 10 กุมภาพันธ์ 2024

ถ้ายน้ำชาที่ราคาแพงมาก

เล่าโดย เทอเรซ...ประเทศอินเดีย

เทอเรซ ต้องตื่นตลอดคืนเพื่อทำการบ้านหลักสูตรพยาบาลให้เสร็จ ก่อนนำส่งอาจารย์ที่ “มหาวิทยาลัย โลว์รีแอดเวนติส” ในประเทศอินเดีย เทอเรซ อาศัยอยู่กับเพื่อนๆ นอกหอพักนักศึกษา เทอเรซเสียดคิดการดื่มน้ำชา ในการทำการบ้านตลอดคืนเขาต้อง “จิบ” ชาเรื่อยๆเป็นระยะ เพื่อให้ตื่นตัวทำการบ้านได้โดยไม่งีบหลับ ประมาณ 4:30 น. เทอเรซ เข้าไปในห้องครัวเพื่อชงชาร้อน ปรากฏว่าไม่มีชาเหลืออยู่ในกระป๋องชา เขารู้สึกงุนงงไม่ทราบจะแก้ปัญหาได้อย่างไร เขาต้องพยายามฝืนไม่ให้เพลอหลับ เพราะเขาจำเป็นต้องทำการบ้านให้เสร็จ พลันเขาจำได้ว่า มีคนขายชา และกาแฟบนรถมอเตอร์ไซค์พ่วงข้างอยู่ข้างหนึ่ง อยู่ไม่ไกลจากบ้านที่เขาอาศัยอยู่ เขารีบขี่รถมอเตอร์ไซค์เพื่อน สตาร์ทเครื่องแล้ววิ่งออกไปซื้อชาร้อน เขาหวังว่าเขาจะรีบกลับมาทำการบ้านต่อให้เสร็จในไม่ช้าที่ต่อมา เทอเรซขี่มอเตอร์ไซค์ ความเร็วประมาณ 85 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ซึ่งวิ่งเร็วกว่าอัตราความเร็วปกติ (กฎจราจรอนุญาตวิ่งในเมือง “เบ็งกาลูรู” ได้ไม่เกิน 50 กิโลเมตรต่อหนึ่งชั่วโมง) อีกอย่างหนึ่งเขาลืมสวมหมวกกันน็อกด้วย

ทันใดนั้นรถยนต์คันนั้นวิ่งมาประชิดรถมอเตอร์ไซค์ของเขา รถยนต์ และมอเตอร์ไซค์วิ่งเร็วติดคู่กันไป บนรถยนต์คันนั้นมีวัยรุ่นเมาเบียร์กันทุกคน พวกเขาเชียร์ให้คนขับแข่งรถมอเตอร์ไซค์ไป เทอเรซพยายามหันหัวรถของเขาออกห่างจากรถยนต์ พวกเขาวิ่งมองดูเทอเรซ พวกเขาหัวเราะเสียงดัง เปล่งเสียงเชียร์คนขับด้วยความสนุกสนาน ถึงตอนนี้เทอเรซรู้สึกวิตก จึงบีบแตรเตือนหลายครั้ง แต่คนขับรถยนต์ไม่ตอบสนองใดๆ พวกเขาดื่มเบียร์หมดกระป๋องแล้วก็โยนกระป๋องเบียร์ทิ้งบนไหล่ถนน เทอเรซวิตกมากขึ้น เขาร้องตะโกนไปยังเหล่าวัยรุ่นบนรถ แต่พวกเขาวิ่งกลับร้องทำทนายเสียงดัง แข่งกระแสดลม ขณะที่รถทั้งสองวิ่งเร็ว

ตอนนี้เทอเรซลืมนะอะไรทุกอย่าง เขาลืมที่จะมองดูถนนข้างหน้า เขารู้สึกโกรธจัด! เขาบิดคันเร่ง ให้รถมอเตอร์ไซค์วิ่งเร็วขึ้น จนได้ความเร็ว 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เขามองไม่เห็นถนนข้างหน้า นั่นคือหลังเต่าที่เจ้าหน้าที่ได้ทำไว้ป้องกันไม่ให้รถยนต์ หรือรถมอเตอร์ไซค์วิ่งเร็วเกินข้อกำหนด! ล้อหน้ารถมอเตอร์ไซค์ชนกับหลังเต่า แล้วมอเตอร์ไซค์กระเด็นไปบนทางเท้า ขณะเทอเรซกระเด็นไปไกลกว่า เทอเรซรู้สึกว่โลกทั้งใบได้มีดลง เขาไม่รู้สึกลับเจ็บ หรือเสียใจ และไม่รับรู้ว่าเขาถูกนำตัวไปที่ใด

สิ่งถัดมาที่เทอเรซรับทราบคือ เขารู้สึกตัวตื่น และพบว่าเขาอนอยู่บนเตียง เขามองไปยังนาฬิกาแขวนบนผนังห้อง มันเป็นเวลา 8:45 ตอนเช้า ซึ่งเป็นเวลาที่เขาเข้าชั้นเรียน และส่งการบ้านให้ครูในฐานะนักศึกษาพยาบาล เทอเรซพยายามพุงตัวจะขึ้นขึ้น แต่ร่างกายทุกส่วนของเขาไม่ตอบสนอง เขาพยายามเรียกเพื่อนๆ เพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครปรากฏตัว เขาตระหนักว่าเขาไม่ได้อยู่ที่หอพัก เขามองไปรอบๆ เขาไม่ทราบเขาอยู่ที่ไหน เขามองไปที่ปฏิทิน เขานึกขึ้นได้ว่าเขากำลังทำการบ้านในคืนหนึ่งของเดือนกรกฎาคม แต่ปฏิทินบอกว่า ตอนนี้เป็นเดือนสิงหาคม บนผนังเขาเห็นรูปถ่ายของพ่อ และแม่ยืนอยู่คู่กัน มีน้องๆยืนกระหนาบทั้งสองข้าง เขาจำหน้าพวกน้องๆได้ พลันเขาทราบว่าตอนนี้เขาอยู่ที่บ้านของเขาเอง!

ในเวลาต่อมาแม่ของเทอร์รี่ได้เข้ามาในห้อง หล่อนมองเห็นเทอร์รี่รู้สึกตัว หล่อนร้องไห้แสดงความดีใจ แม่ โนม์ตัวลงมาสวมกอดเทอร์รี่ และพูดขึ้นว่า “แม่แสนจะดีใจที่ลูกตื่นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง!” เทอร์รี่ถามว่า “คุณคือใคร?” ถ้อยคำของเทอร์รี่ ทำให้หัวใจของแม่แทบแตกสลาย

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป กว่าเทอร์รี่ จะจำพ่อแม่ และทุกคนได้ คนอื่นๆ ได้เล่าให้เทอร์รี่ฟังว่า เขามีมอเตอร์ไซค์ไปซื้อซาร์รอน และประสบกับอุบัติเหตุร้ายแรง จนเขานอนไม่รู้สึกตัวไปเกือบหนึ่งเดือน! ในคืนที่เทอร์รี่ประสบอุบัติเหตุ ศิษยาภิบาลที่ประจำโบสถ์ของมหาวิทยาลัยโลว์รีแอ๊ดเวนตีสได้รับสายจากสถานีตำรวจ บอกว่า “เชิญอาจารย์ไปรับนักศึกษาคนหนึ่งของคุณ เขาประสบอุบัติเหตุ... เขายังไม่ตาย แต่ไม่รู้สึกตัว”

ตำรวจได้เห็นหมายเลขโทรศัพท์ข้างเบาะของมอเตอร์ไซค์ คืนที่เทอร์รี่มีมอเตอร์ไซค์ไปซื้อซาร์รอน เทอร์รี่ได้รับบาดเจ็บรุนแรงจะต้องใช้เวลาานพอดู กว่าคนที่รู้จักเขาจะจำได้ว่าเขาคือเทอร์รี่ เพื่อนเจ้าของมอเตอร์ไซค์ก็ต้องนำรถมอเตอร์ไซค์ไปซ่อมครั้งใหญ่ ส่วนคู่มือกลุ่มเยาวชนที่ดื่มเบียร์นั่งมาในรถเก๋ง ไม่มีใครมองเห็นเหตุการณ์ และมาเป็นพยานได้ว่าพวกเขาเป็นใคร ใช้รถยนต์ยี่ห้ออะไร มีอะไรเกิดขึ้นกับพวกเขาไหม พวกเขาอาศัยอยู่ที่ไหน? ทั้งหมดเป็นปริศนาคำมืด ที่ไม่มีคำตอบมาจนวันนี้ เทอร์รี่มีอาการพูดเพ้อเจ้อ หรือคลุ้มคลั่งอย่างไม่รู้สึกรู้ตัวเป็นเวลาหลายวัน เขาถูกส่งรักษาตัวที่โรงพยาบาลสามแห่งจนในที่สุดเขาได้กลับมาเป็นคนเดิม ที่มีความสุขรอบคอบมากขึ้น

ตอนแรกพ่อแม่รู้สึกช็อคในอาการของลูกชาย พวกเขาไม่มีเงินค่ารักษาพยาบาลเพียงพอ แต่ศิษยาภิบาลได้ประสานกับพี่น้องสมาชิก คณาจารย์ และเพื่อนนักศึกษารวบรวมเงินกัน ในที่สุดสามารถจ่ายค่ารักษาพยาบาลได้แน่นอนการหายจากการบาดเจ็บเกิดจากการอธิษฐานเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของทุกคน แม้จะต้องใช้เวลาถึงสามเดือนก่อนที่เทอร์รี่จะกลับเข้าชั้นเรียนหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ได้ และได้สำเร็จการศึกษาในโอกาสต่อมา

ปัจจุบันเทอร์รี่ คือนุรุษพยาบาล เขารู้สึกขอบคุณพระเจ้า ครอบครัวของเขา คณะอาจารย์สอน และเพื่อนๆ ในมหาวิทยาลัย เทอร์รี่เชื่อในพระเจ้า แต่บ้ายเบียงไม่ยอมมอบถวายชีวิตแด่พระองค์ด้วยการรับบัพติศมา เขาสารภาพว่า “ผมควรจะได้รับบัพติศมาเมื่อหลายปีก่อน แต่ผลัดวันประกันพรุ่งเรื่อยมา...แต่หลังจากที่ผมได้รับอุบัติเหตุผมไม่ยอมรับอีกต่อไป เพราะไม่มีใครรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับชีวิตของเราในวันพรุ่งนี้ สัปดาห์หน้า เดือนหน้า หรือปีหน้า”

ในที่สุดเทอร์รี่ รับบัพติศมาในโบสถ์ของมหาวิทยาลัย เทอร์รี่กล่าวว่า “มีบทเรียนหลายอย่างที่ผมได้เรียนรู้จากอุบัติเหตุครั้งนี้ ผมจึงหยุดการดื่มน้ำชาที่มีส่วนผสมคาเฟอีน และหยุดดื่มกาแฟด้วยในคราวเดียวกัน อนึ่งถ้ามีใครขอให้ผมเล่าเรื่องของผมเอง ผมจะเรียกชื่อเรื่องว่า “น้ำชาที่มีราคาแพงที่สุดในชีวิตของผม”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้าง “โบสถ์กลางสำหรับผู้พูด และฟังภาษาอังกฤษ” ในพื้นที่ของ มหาวิทยาลัยโลว์รีแอ๊ดเวนตีส ซึ่งตั้งอยู่ที่เมือง “เบ็งกาถูรู” ประเทศอินเดีย เพราะเรายังไม่มีโบสถ์ที่มีขนาดใหญ่เพียงพอ เพื่อรองรับสำหรับคณาจารย์ และนักศึกษาของมหาวิทยาลัย แม้ว่าเราได้สร้างสถาบันการศึกษาแห่งนี้ขึ้นเกือบ 100 ปี.. ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่จะถวายเงินด้วยใจเอื้ออารี ในวันที่ 30 มีนาคม 2024 นี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 17 กุมภาพันธ์ 2024

หญิงหม้ายมีความสุขแม้จะไม่มีบุตรเลย

เล่าโดย รัตนามายา...ประเทศเนปาล

รัตนามายา ได้เข้าสู่พิธีสมรสกับชายคนหนึ่ง ในประเทศเนปาล เมื่อหล่อนมีอายุเพียง 13 ปี หลายปีผ่านไป แต่ “รัตนามายา” ไม่มีบุตรเลยเลย ชาวเมืองตั้งชื่อเล่นให้หล่อนอย่างไร้ความเมตตา ขณะที่เพื่อนๆ และญาติๆ มองหล่อนด้วยสายตาคูหมิ่น โดยถือว่า “รัตนามายา” เป็นผู้หญิงที่ถูกสาป สามีของหล่อนปรักปรำหล่อน เขารู้สึกผิดหวังที่หล่อนไม่มีบุตร เขาจึงด่าทออย่างหนัก รัตนามายา รู้สึกเศร้าใจมาก หล่อนต้องการมีบุตรสักคนมากกว่าสิ่งใดๆ ในโลก หล่อนพยายามทำทุกสิ่งที่มีผู้แนะนำเพื่อจะหล่อนจะตั้งท้อง แต่ไม่มีวิธีใดสามารถช่วยหล่อนได้ ต่อมาดูเหมือนชีวิตของหล่อนตกต่ำสุด ที่สามีได้ตายไปอย่างกะทันหัน

ความโศกเศร้าได้ทวีคูณขึ้นในชีวิตของรัตนามายา ตอนนี้หล่อนต้องมีชีวิตอยู่ในความเศร้าใจเป็นสองเท่า ประการที่หนึ่งหล่อนไม่มีบุตร ประการที่สองหล่อนต้องอยู่คนเดียวอย่างเปล่าเปลี่ยว เพราะสามีได้ตายจากไปแล้วต่อมา “โรคโควิด 19” ได้ระบาดขึ้น และหล่อนได้ล้มป่วยด้วยโรคโควิด 19 หล่อนถูกทางการกักตัวไว้เพื่อการรักษาถึงสองเดือน หลังจากหายจากโรคร้าย ภาวะจิตใจของหล่อนค่อยๆ เสื่อมทรามลง จนหล่อนไม่ต้องการจะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป และแล้วหลานชายคนหนึ่งของรัตนามายา ได้เดินทางมาเยี่ยมที่บ้านหลังเล็กของหล่อน และกล่าวชื่อเชิญรัตนามายา ซึ่งเป็นน้ำของเธอ ไปนมัสการที่โบสถ์ที่เขาไปเป็นประจำ เขาพูดว่า...“เชิญคุณน้ำมาเยี่ยมโบสถ์ของผม..แล้วคุณน้ำจะได้ยินสิ่งใหม่ๆ หลายสิ่ง และคุณน้ำจะได้รับ “ของขวัญ” ด้วย ขณะนี้โบสถ์กำลังทำการแจกข้าวสาร และผ้าห่มแก่คนที่มีความต้องการในช่วงเกิดโรคระบาดโควิด 19

รัตนามายา ตัดสินใจไปเยี่ยมโบสถ์ ตามคำเชิญของหลานชาย รายการโรงเรียนวันสะบาโตทำให้รัตนามายา รู้สึกประหลาดใจ หล่อนเติบโตขึ้นในบ้านที่ไม่เชื่อในพระเจ้า นี่เป็นครั้งแรกที่หล่อนได้สัมผัสกับรายการของคริสเตียน เสียงเพลงจากเพลงสรรเสริญสร้างความประทับใจให้กับหล่อนและที่สำคัญ “สันติสุข ได้เกิดขึ้นในจิตใจของหล่อน” ขณะที่หล่อนได้ยินเหล่าผู้มานมัสการ และคณะนักร้องของโบสถ์ร้องเพลงพิเศษเกี่ยวกับพระเยซู เหล่าผู้มานมัสการได้กล่าวทักทาย และพูดคุยกับ รัตนามายา อย่างเป็นกันเอง เหมือนกับเป็นญาติสนิท

หล่อนรู้สึกอึ้งงวยงงใจ ไม่มีผู้เชื่อคนใดเรียกชื่อเล่นในลักษณะปรักปรำ หรือถูกสาป เพราะการที่เธอเป็นหม้าย และเป็นหม้ายสามีตายจากไป ตรงกันข้าม พวกเขาพูดคุยกับหล่อนอย่างสนิทสนม มีน้ำเสียงแห่งความรัก และความกรุณาเปล่งออกมาในน้ำเสียงอันนุ่มนวล

หลังจากวันสะบาโตนั้น มีผู้หญิงหลายคนจากโบสถ์เริ่มไปเยี่ยมรัตนามายา ถึงที่บ้านของหล่อน พวกเขาสอนพระคัมภีร์ และหลังการสอนพระคัมภีร์ พวกเขาสนทนากับรัตนามายา

รัตนามายา เดินทางไปนมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต หล่อนรู้สึกมีสันติสุข และจิตใจเบิกบาน ที่ได้พูดคุยกับผู้มานมัสการที่โบสถ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหล่อนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูมากขึ้น หล่อนรู้สึกอบอุ่นที่ได้ทราบว่า พระเยซูรักหล่อนอย่างยิ่ง หล่อนหยุดความรู้สึกที่คิดว่า ตัวหล่อนมีชีวิตรอดอยู่อย่างโดดเดี่ยวลำพังคนเดียว ในองค์พระเยซู หล่อนพบความชื่นชมยินดี หล่อนได้พบว่า หล่อนได้พลาตจากสิ่งใดๆ ตลอดมาในชีวิต จนกระทั่งหล่อนได้มารู้จักกับพระเยซู รัตนามายา รู้สึกว่าหล่อนเป็นเหมือนบุคคลที่มีความสุขที่สุดในโลก! หล่อนกล่าวเป็นพยานว่า “องค์พระ

ผู้เป็นเจ้าของทรงประทานสันติสุขสู่จิตใจของฉัน” แล้วพูดต่อว่า “ฉันขอขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับความรักของพระองค์ และสำหรับทุกสิ่งที่คุณทรงบันดาลให้เกิดขึ้นในชีวิตของฉัน”

ปัจจุบัน รัตนามายา อายุ 65 ปี และกำลังเติบโตมากขึ้นในความเชื่อของคริสเตียน...ตอนเป็นเด็ก รัตนามายาไม่เคยไปโรงเรียน ดังนั้นหล่อนจึงไม่สามารถเขียน หรืออ่านหนังสือได้ แต่หล่อนศึกษาพระคัมภีร์กับเหล่าสตรีในโบสถ์ และเปิดวิทยุฟังการกระจายเสียงจากสถานีวิทยุเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส รัตนามายา กล่าวว่า “ฉันต้องการ การเติบโตในองค์พระผู้เป็นเจ้ามากยิ่งขึ้น ฉันจึงขอให้สมาชิกทั้งหลายอธิษฐานเผื่อฉัน”

ข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่ง ที่ รัตนามายา ชื่นชอบคือ พระธรรม ฟิลิปปี 4:4 ซึ่งอัครทูตเปาโล ได้รับการคลำใจจากพระเจ้าให้เขียนว่า “จงชื่นชมยินดีในองค์พระเจ้าตลอดเวลา ข้าพเจ้าขออ้ออีกว่า จงชื่นชมยินดีเถิด” รัตนามายา กล่าวเป็นพยานว่า “ฉันไม่มีสามี และไม่มีบุตร แต่นับจากวันที่ฉันได้รู้จักกับพระเยซู ฉันไม่เคยรู้สึกเปล่าเปลี่ยว เพราะว่าฉันสามารถชื่นชมยินดีในองค์พระผู้ช่วยไ้ให้รอดได้...และองค์พระผู้เป็นเจ้าของฉันทรงสถิตอยู่กับฉันเสมอ และพระองค์ทรงรักฉันมากกว่าสิ่งใดๆ”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้าง “โรงเรียนระดับประถม สถานที่ที่เด็กๆสามารถเรียนอ่าน และเขียนในประเทศเนปาล.. ขอคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่วางแผนจะถวายเงินด้วยใจเอื้ออารี ในวันที่ 30 มีนาคม 2024 นี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 24 กุมภาพันธ์ 2024

ได้รับการสัมผัสโดยพระเยซู

เล่าโดย รูปามายา...ประเทศเนปาล

รูปามายา คิดว่าชีวิตของหล่อนเกิดมาช่างต่ำต้อยนัก กล่าวคือหล่อนเกิดมาในวรรณะต่ำ ผู้คนทั่วไปในวรรณะที่เหนือกว่า “ไม่อยากจะสัมผัสคนในวรรณะต่ำอย่างหล่อน” กล่าวคือคนที่เกิดในวรรณะที่สูงกว่า ไม่อยากคบค้าสมาคมด้วย คนที่เกิดในวรรณะต่ำจะไม่วันจะถูกยกขึ้นจากความมืมลทินตลอดชีวิต บุคคลที่อยากคบค้า และผูกพันด้วยคือบุคคลคนที่เกิดในวรรณะต่ำเช่นกัน ไม่มีอะไรจะขจัดความมืมลทินของพวกเขาให้หมดไปได้ จนกระทั่งวันตาย บุคคลที่เกิดในวรรณะต่ำจะถูกมอง หรือถูกปฏิบัติโดยคนที่อยู่ในวรรณะที่สูงกว่า “เหมือนคนที่เกิดในวรรณะต่ำไม่ใช่มนุษย์”

ในฐานะเป็นกลุ่มคน..ที่คนเกิดในวรรณะสูงไม่อยากจะสัมผัส **รูปามายา** ไม่สามารถไปโรงเรียน หล่อนจึงไม่มีโอกาสเล่าเรียน เขียนอ่านเลย **รูปามายา** ได้แต่งงานเมื่อหล่อนอายุได้ 14 ปี กับชายหนุ่มวรรณะเดียวกัน สามีของรูปามายา ไม่มีที่ดินของตัวเองดังนั้นสองสามีภรรยาจึงต้องทำงานด้านการเพาะปลูกด้วยการเป็นลูกจ้างรายวันของคนที่มีไร่ หรือมีนาเพื่อเลี้ยงดูชีวิตตนเอง หลายปีต่อมา **รูปามายา** ให้กำเนิดลูกเจ็ดคน สามี และ **รูปามายา** ไม่อาจเลี้ยงดูลูกทั้งหมดได้ ดังเมื่อลูกแต่ละคนเติบโตพอทำงานได้ **รูปามานา** และสามีจะส่งพวกเขาไปทำงานกับญาติ หรือคนอื่น ต่อมากลุมชายคนเล็กอายุเพียง 2 ปีเป็นไข้ตัวร้อนจัด และเสียชีวิตลง ต่อมากลุมสาวคนโตของพวกเขา เดินทางออกจากบ้านไปทำงาน ในสองปีต่อมาหล่อนเขียนจดหมายมาบอกพ่อแม่ว่า หล่อนทำงานในโรงแรมแห่งหนึ่ง และหล่อนเก็บเงินได้ก้อนหนึ่ง หล่อนอยากส่งเงินมาให้ครอบครัว แต่ไม่ทราบจะส่งเงินอย่างไร ดังนั้นขอส่งน้องชายสองคนไปรับเงินจากเธอได้ **รูปามายา** จึงส่งลูกชายสองคน คนพี่อายุ 13 ปี และคนน้องอายุ 11 ปี เดินทางโดยรถประจำทางไปรับเงินจากพี่สาว ทั้งสองเดินทางไปถึงเมืองที่พี่สาวอยู่ ได้รับเงิน และขึ้นรถโดยสารเดินทางกลับบ้าน ภายหลังพี่สาวที่ส่งเงินผ่านน้องชายทั้งสองกลับบ้าน ได้เขียนมาบอกพ่อแม่ว่า เธอได้ไปส่งน้องชายทั้งสองที่สถานีรถประจำทาง และได้โบกมือลาซึ่งกันและกันด้วย แต่ปรากฏว่า พี่น้องทั้งสองคนไม่เคยเดินทางกลับถึงบ้านพร้อมกับเงินสดจากพี่สาว สาเหตุคือรถโดยสารที่พวกเขา นั่งกลับบ้านประสบอุบัติเหตุร้ายแรง รถโดยสารตกเขา แม้ **รูปามายา** จะเดินทางไปสืบเสาะหาร่างของลูกชายทั้งสอง แต่เวลาก็ผ่านไปแล้วครึ่งเดือน เจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็ไม่สามารถระบุเด็กสองคนที่ตายในอุบัติเหตุได้นอกจากรูปถ่ายรวม ของผู้โดยสารหลายคนเสียชีวิต และผู้โดยสารทั้งหมดที่ตาย หากไม่มีญาติมารับศพไป เจ้าหน้าที่ บ้านเมือง ก็ได้ช่วยทำพิธีเผาศพพร้อมกันไปที่เรียบริ้อย

ต่อมาอีกเพียงสามปี สามีของ “รูปามายา” ป่วยหนัก ครอบครัวไม่มีเงินส่งเขาไปเข้าโรงพยาบาล ทางญาติเพียงนำยาสมุนไพรมารักษาอาการตัวร้อนของเขา และเขาได้ตายลงในเวลาเพียงสี่วัน หลังจากที่ย่ำแย่ การที่ **รูปามายา** เกิดในวรรณะต่ำ และคนในวรรณะอื่นไม่เกี่ยวข้องด้วย การดำเนินชีวิตจึงเต็มไปด้วยความยากลำบาก อีกอย่างการที่หล่อนเป็นหม้ายจะถือเป็นเรื่องยากเพิ่มขึ้นอีก เพราะคนในวรรณะที่สูงกว่าจะมอง และปฏิบัติต่อหล่อนอย่างดูหมิ่นดูแคลน เวลาแห่งความยากลำบากของ “รูปามายา” ผ่านไปอีกหลายปี **รูปามายา** มีความรู้สึกโศกเศร้ามากขึ้น ในที่สุดร่างกาย และจิตใจของหล่อนท้อแท้มาก หล่อนนอนอ่อนแรงอยู่ในบ้าน ไปทำงานไม่ไหว ไม่มีอาหารนอกจากข้าว ที่จริงหล่อนกินอาหารไม่ได้มาสองวันแล้ว **รูปามายา** ตัดสินใจหาวิธีปลิดชีวิตของหล่อนเอง

ความคิดของหล่อนวนเวียนแต่ภาพของสามี และลูกชายสามคนที่ได้ตายไป แล้วหล่อนจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกทำไม “รูปามายา อุทานออกมาว่า ทำไมแม่ของหล่อนจึงคลอคลอหล่อนออกมาให้เผชิญกับชะตากรรมเช่นนี้? เหตุใดสิ่งเลวร้ายทั้งหลายจึงได้ประดังมายังครอบครัวของหล่อน?”

ในไม่ถึงชั่วโมงต่อมา ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ “เทอร์ธา” ได้ปรากฏตัวขึ้นที่บ้านหลังเล็กของ “รูปามายา” เทอร์ธาทำงานเป็นอาสาประกาศของ โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ในเมืองที่รูปามายาอาศัยอยู่ เทอร์ธาได้ยินจากเพื่อนบ้านของ “รูปามายา” ว่า รูปามายา รู้สึกท้อแท้ในชีวิต และไม่อยากมีชีวิตอีกต่อไป อาสาประกาศ “เทอร์ธา” ได้นำอาหารและยารักษาโรคมายเยี่ยม “รูปามายา” หลังจาก “เทอร์ธา” ได้พูดให้กำลังใจ และแนะนำเรื่องพระเยซูแก่ รูปามายา เป็นเวลาประมาณสองชั่วโมง และเห็นว่า รูปามายา มีกำลังใจดีขึ้นบ้างแล้ว เทอร์ธาได้อธิษฐานร่วมกับ รูปามายา ก่อนจากไป โดยสัญญาว่าจะกลับมาเยี่ยม รูปามายา อีกในวันรุ่งขึ้น

วันรุ่งขึ้น “เทอร์ธา” ได้มาเยี่ยม “รูปามายา” อีก และเชิญ “รูปามายา” ไปเยี่ยมโบสถ์ เทอร์ธา ได้เสนอเรื่องพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดให้กับรูปามายา รวมทั้งได้ทำการอธิษฐานเพื่อ รูปามายาเป็นพิเศษ ก่อนลากลับ “เทอร์ธา” เดินทางมาเยี่ยม “รูปามายา” สม่่าเสมอ พร้อมกับนำอาหาร และยามาให้ด้วย ในที่สุด “เทอร์ธา” ได้เดินทางมารับ “รูปามายา” ไปโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ที่โบสถ์ความหวังในความรอดได้ถูกจุดให้สว่างขึ้นในดวงใจของ “รูปามายา” อย่างที่ไม่เกิดขึ้นมาก่อนในรอบหลายปี และนับจากวันสะบาโตนั้น “เทอร์ธา” ได้มารับ “รูปามายา” ไปนมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต

แปดปีมาแล้ว ที่ “รูปามายา” ได้กลายเป็นเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสที่สัตย์ชื่อ ปีนี้ “รูปามายา” มีอายุครบ 65 ปี รูปามายา อาศัยอยู่กับลูกชายสองคน และลูกสะใภ้ ผ่านอิทธิพลของ รูปามายา ลูกสะใภ้คนหนึ่งได้เข้าร่วมกับคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสเมื่อไม่นานมานี้ “รูปามายา” พูดว่า หล่อนได้สูญเสียทุกอย่างไป แต่บัดนี้หล่อนมีความสุข เพราะว่าหล่อนได้รับเอาพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด หล่อนอาจถูกรังเกียจโดยใครบางคน แต่หล่อนมีสันติสุข และมีความสุขทุกวันเพราะดวงใจของหล่อนได้รับการสัมผัสโดยพระเยซูทุกวัน

รูปามายา ได้กล่าวเป็นพยานว่า สามีของฉันได้ตาย ลูกชายคนหนึ่งได้ตายเช่นกัน และลูกชายอีกสองคนสูญหายไปอย่างไร้ร่องรอย แม้วันนี้เวลาผ่านไปถึง 30 ปี ก็ยังไม่พบเงื่อนงำใดๆ ฉันพูดได้ว่าฉันได้สูญเสียทุกอย่าง แต่ฉันได้รับองค์พระเยซูเข้ามาในชีวิตของฉัน เวลานี้ฉันมีความหวังยิ่งใหญ่ ที่วันหนึ่งเมื่อพระเยซูกลับมา ฉันจะสามารถมองเห็นบุคคลที่ฉันรัก ที่ฉันได้สูญเสียไปอีกครึ่งหนึ่ง

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างโรงเรียนแห่งหนึ่ง ที่เด็กๆ สามารถเรียนการเขียน การอ่าน ในประเทศเนปาล.. ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่วางแผนจะถวายเงินด้วยใจ เอื้ออารี ในวันที่ 30 มีนาคม 2024 นี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันละสามบาทที่ 2 มีนาคม 2024 กำลังรอสำหรับวันนั้น

เล่าโดย สุขามายา...ประเทศเนปาล

สุขามายา วัย 16 ปี ประชากรของประเทศ “เนปาล” หลังการแต่งงานได้ไม่ถึงปี หล่อนก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชาย หล่อนและสามีตั้งชื่อให้กับเด็กทารกว่า “ซาแอม” เด็กทารกคนนี้ก็มีความซึนยินดีแห่งชีวิตของ “สุขามายา” แต่เมื่อ “ซาแอม” อายุได้เพียง 8 เดือน เขาเป็นโรคท้องร่วง “สุขามายา” ขอสามีของหล่อนเรียก “ซาแมน” ให้มาช่วยรักษาอาการป่วยให้ลูกของพวกเขา “ซาแมน” เป็นหมอผีของหมู่บ้าน เมื่อไรก็ตามมีใครเจ็บป่วยพวกเขาจะขอความช่วยเหลือจากหมอผี ให้ช่วยประกอบพิธีรักษาการเจ็บป่วยให้ ทั้งนี้เพราะไม่มีสถานีนอนามัย หรือโรงพยาบาลตั้งอยู่ใกล้หมู่บ้านต่างๆ ที่ตั้งอยู่แถบเชิงเขาเลย

หมอผีบอกว่า “เป็นเพราะวิญญาณร้าย โจรธครอบครวของพวกเขา คุณต้องเช่นไหว้ด้วยหมูหนึ่งตัวเพื่อจะทำให้วิญญาณร้ายพึงพอใจ” ขณะที่ สุขามายา และสามีถึงเลใจ จะหาเงินที่ไหนไปซื้อหมู วันต่อมาเด็กชาย “ซาแอม” ได้เสียชีวิตบนตักของสุขามายา

การตายของทารก ทำให้สุขามายาซ้อคหมดสติไป และหล่อนไม่รู้สึกตัวเป็นเวลาสามวัน เมื่อหล่อนรู้สึกตัวตื่น หล่อนไม่ยอมรับประทานอาหาร หรือดื่มน้ำ หล่อนพร่ำบ่นอยู่ประโยคเดียวว่า “ฉันอยากตายตามลูกไป!” สามีของหล่อน และญาติๆ พยายามปลอบประโลมหล่อน ว่าหล่อนมีโอกาสมิบุตรอีก พวกเขาพูดว่า “อีกหนึ่ง หรือสองปีเธอจะตั้งครรภ์ และมีบุตรชายได้อีก เธออายุยังน้อยไม่ต้องวิตกหรอก” “เป็นความจริง ไม่กี่เดือนต่อมา “สุขามายา” ตั้งครรภ์ และเมื่อครรภ์ครบกำหนด หล่อนก็คลอดทารกเพศหญิงออกมา “สุขามายา” และสามี ตั้งชื่อให้ทารกเพศหญิงว่า “ซาแอม” ชื่อเดียวกับทารกเพศชายที่ตายไปก่อนหน้า ตอนนั้น “สุขามายา” กลับมีใบหน้าสดชื่นขึ้นมา หล่อนบอกกับใครๆ ว่า ฉันจะต้องมีชีวิตอยู่เพื่อลูกคนใหม่ของฉัน

อย่างไรก็ตาม สามีของ “สุขามายา” เริ่มดื่มเหล้าหลังจากการเสียชีวิตคนแรกไป เขาดื่มจนเป็นนิสัย ทำให้ฐานะของครอบครัวฝืดเคืองเรื่องการเงินอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ขณะเดียวกัน “สุขามายา” เลี้ยงดู “ซาแอม” ลูกสาวเป็นอย่างดี เท่าที่จะทำได้ จนกระทั่งลูกสาวโตเป็นสาวในวัย 20 ปี ชายหนุ่มหน้าตาดี และขยันขันแข็ง เป็นญาติห่างๆ คนหนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเดียวกันมาสู่ขอ คู่รักหนุ่มสาวทั้งสองได้แต่งงานกัน

อยู่มาไม่กี่เดือน “ซาแอม” ได้ตั้งครรภ์ พอถึงเวลาคลอด เกิดปัญหาซับซ้อนขึ้นในครรภ์ของ “ซาแอม” หล่อนต้องการ การช่วยเหลือจากแพทย์ เวลานั้นในเมืองนั้น และเมืองใกล้เคียงยังไม่มีสถานีนอนามัย หรือโรงพยาบาล พวกเขาได้ให้ “ซาแอม” นอนบนแคร่ และพวกผู้ชายได้ช่วยกันหาม “ซาแอม” ไปบนเส้นทางที่ขรุขระจนไปถึงเมืองถัดไป ซึ่งมีถนนที่จะไปยังเมืองที่มีโรงพยาบาลตั้งอยู่ ซึ่งญาติคนหนึ่งได้โทรติดต่อให้รถจากโรงพยาบาลมารับ “ซาแอม” ถูกรับตัวขึ้นรถพยาบาล แล้วรถพยาบาลได้เปิดหาวิ่งออกไปทันที แต่ปรากฏว่า “ซาแอม” เสียชีวิตในรถพยาบาลระหว่างการเดินทาง

การตายของ “ซาแอม” ลูกสาว ได้สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวแก่ “สุขามายา” ผู้เป็นแม่อย่างรุนแรง หล่อนหมดกำลังใจต่อการมีชีวิตอยู่ หล่อนเริ่มดื่มเหล้า บางวันหล่อนดื่มเหล้าร่วมกับสามีต่อเนื่องกันสองวันสองคืน จนล้มพับกันไปทั้งสองคน เพื่อนบ้านเคยได้ยินสองสามีภรรยาพูดกันว่า “มีด..มีด..ความมีดได้ปักกลมครอบครวของเราไปแล้ว

เราทั้งสองควรตายพร้อมกันก็จะดีไม่น้อย” ในพิธีไว้อาลัยศพของลูกสาว “สุขามายา” ร้องไห้ไม่หยุด ญาติพี่น้องและ ศาสนาจารย์แอ็ดเวนติสคนหนึ่งซึ่งได้ยื่นเรื่องการสูญเสียของ “สุขามายา” ได้เข้าร่วมกับญาติๆ เพื่อให้การปลอบ ประโลม ศาสนาจารย์ได้เปิดพระคัมภีร์ และอ่านให้ “สุขามายา” ฟัง ข้อความนั้นกล่าวว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ ” (ยอห์น 3:16) พระคัมภีร์ข้อนี้ทำให้ “สุขามายา” เกิดคำถามขึ้นในใจ หล่อนสงสัยว่า “เป็นไปได้อย่างไร ผู้ที่เชื่อใน พระเยซูจะไม่ตาย”?

เมื่อศาสนาจารย์มองเห็นใบหน้ามีนงงของ “สุขามายา” เขาได้เปิดพระคัมภีร์ไปอีกข้อหนึ่งและอ่านว่า “อย่า ร้องไห้เลย เขายังไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่” (ลูกา 8:52) “สุขามายา” รู้สึกว่าหล่อนได้รับการปลอบโยน หล่อนคิดว่า “เป็นไปได้ไหมที่ “ซาแอม” ลูกสาวของหล่อนยังไม่ตาย แต่หล่อนเพียงนอนหลับอยู่”? สุขามายา ต้องการทราบมาก ขึ้น สองสามวันหลังพิธีเผาศพ สุขามายาได้เอ่ยขอให้ศาสนาจารย์ช่วยอธิบายข้อพระคัมภีร์ที่อาจารย์อ่าน ให้หล่อน เข้าใจ ศาสนาจารย์จึงถือโอกาสสอนพระคัมภีร์ให้กับสุขามายา

ในระหว่างที่สอนพระคัมภีร์ ศาสนาจารย์ได้เอ่ยถาม สุขามายา ว่า “คุณอยากพบลูกๆของคุณไหม เมื่อพระ เยชูทรงเสด็จมาครั้งที่สอง? ดวงตาของ “สุขามายา” เป็นประกายขึ้นมาทันที ตอบชัดถ้อยชัดคำว่า “แน่นอน..ฉัน ต้องการเช่นนั้น!” และไม่นานต่อมา “สุขามายา” ได้มอบดวงใจของหล่อนให้แก่พระเยซู

ปัจจุบัน สุขามายา เป็นเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสที่สัตย์ซื่อ หล่อนได้พยายามแบ่งปันความหวังของหล่อนแก่ สามี แต่เขาปฏิเสธที่จะรับฟัง โรคพิษสุราเรื้อรังที่เขาเป็นอยู่ ได้คร่าชีวิตของเขาให้จากไปก่อนเวลาอันควร

ตอนนี้ “สุขามายา” อาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็กตามลำพัง แต่หล่อนทราบว่าหล่อนไม่ได้มีชีวิตอยู่ตามลำพัง หล่อนบอกกับใครๆว่า หล่อนมีชีวิตอยู่กับพระเยซู หล่อนมีความสุข เพราะหล่อนเชื่อว่าพระเยซูจะทรงเสด็จมา และ เรียกบุตรชาย และลูกสาวของหล่อนให้เป็นขึ้นมาในวันหนึ่งในอีกไม่นาน” หล่อนกล่าวอีกว่า “ฉันจะสวมกอดพวก เขา เพราะพวกเขาเป็นลูกของฉัน เป็นเหมือนดวงใจของฉัน” “สุขามายา” กล่าวเสริมว่า “เหตุผลหนึ่งที่ฉันได้ตัดสินใจ เป็นคริสเตียนเพราะฉันมีความหวังว่า ฉันจะได้พบลูกๆอีกครั้งหนึ่ง และฉันเฝ้าคอยเพื่อวันนั้น!”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างโรงเรียนแห่งหนึ่ง ที่เด็กๆ สามารถที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับความหวังของ “สุขามายา” ในประเทศเนปาล.. ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่ วางแผนจะถวายเงินด้วยใจเอื้ออารี ในวันที่ 30 มีนาคม 2024 นี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 9 มีนาคม 2024

เสียงร้องที่ทำให้สะดุ้งตกใจ

เล่าโดย เร็กซ์...ประเทศอินเดีย

มีเสียงร้องเสียงหนึ่งที่ถูกคุณพ่อให้ตื่นจากการงีบหลับในตอนบ่ายวันหนึ่ง ในประเทศอินเดีย ซึ่งเกิดขึ้นในตอนนั้นเป็นต้นปี 1980 เสียงร้องนั้นร้องถามว่า “ถ้าคุณจะต้องตายในวันนี้...คุณจะทำอะไร?” เมื่อได้ยินคำถามเช่นนั้น คุณพ่อสะดุ้งตกใจ เขาไม่คิดว่ามีใครจะอยู่ในบ้านกับเขา เขามองไปทางนี้ที แล้วมองไปทางนั้นที โดยคิดว่าจะพบใครสักคน คือบุคคลที่ร้องถามเขา แต่เขามองไม่เห็นใครอยู่ในบ้าน คุณพ่อรู้สึกเครียด เขาสงสัยจริงๆว่า “ใครเป็นคนพูดกับฉัน?” เขาร้องถามกลับไป...แต่ไม่มีเสียงตอบสนอง เมื่อเป็นเช่นนี้ “คุณพ่อรู้สึกวิตกกังวลเพิ่มขึ้น คุณพ่อเห็นว่าตอนนี้ ไม่มีอะไรจะดีกว่าการอธิษฐาน เขาจึงอธิษฐานว่า “โอ...พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์อยากทราบว่า ใครเป็นคนร้องถามข้าพเจ้า?” แต่ภายในบ้านยังคงความเงียบอยู่เหมือนเดิม คุณพ่อนึกไม่ออกว่าจะทำสิ่งใดต่อไป เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่งผ่านไป คุณพ่อได้ยินเสียงเกาะที่ประตู เมื่อคุณพ่อเปิดประตู เขาได้พบชายคนหนึ่งกำลังยืนอยู่หน้าประตูไม่ห่างออกไป เขาแนะนำตัวเองว่า “ผมเป็นบรรณกร (ผู้ประกาศ เผยแพร่พระกิตติคุณ ผ่านหนังสือเกี่ยวกับศาสนา และสุขภาพ ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส)

คุณพ่อรู้สึกประหลาดใจที่ได้พบเขาอีกครั้งหนึ่ง ชายคนเดียวกันนี้ได้มาพบเขาเมื่อสองสามชั่วโมงก่อนหน้า ชายผู้นี้ได้พูดกับเขาเกี่ยวกับคำสอนในพระคัมภีร์ ก่อนที่เขาจะงีบหลับเพื่อพักผ่อน ตอนนั้นเมื่อชายผู้นี้พูดเกี่ยวกับพระคัมภีร์ แต่คุณพ่อไม่สนใจ และได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างไม่ไยดี โดยคุณพ่อปฏิเสธที่จะรับฟังคำพูดของเขา ด้วยการปิดประตูบ้านต่อหน้าเขา คุณพ่อให้เหตุผลในใจตนเองว่า คุณพ่อเป็นคริสเตียนอยู่แล้ว แม้ว่าเขาจะไม่เคยอ่านพระคัมภีร์ หรือมีพระคัมภีร์ไว้ในครอบครอง ดังนั้นเขาจึงไม่สนใจคำพูดของผู้ประกาศเผยแพร่ฯคนนั้น ที่ตอนนี้ชายคนนี้ก็กลับมาเยี่ยมให้เขาที่ประตูหน้าบ้านเป็นรอบที่สอง..ของวันเดียวกัน

อย่างไรก็ดี หลังจากที่คุณพ่อได้ยินเสียงร้องถามขณะที่เขางีบหลับ เป็นเสียงร้องถามเขาด้วยประโยคที่ชัดเจนมากแต่เขามองหาคนถามไม่พบ ตอนนั้นคุณพ่อจึงมีความยินดี ที่ได้พบผู้ประกาศเผยแพร่ฯผ่านพระคัมภีร์ และหนังสืออื่นๆ อีกครั้งหนึ่ง และครั้งนี้เขาพร้อมที่จะรับฟังสิ่งที่ผู้ประกาศเผยแพร่ฯ จะกล่าว... ผู้ประกาศเผยแพร่ฯ พูดเกี่ยวกับหลายสิ่ง ซึ่งเป็นสิ่งใหม่สำหรับคุณพ่อ หลังจากที่ชายคนนั้นได้ลากลับไปแล้ว คุณพ่อตัดสินใจจะค้นหาความจริงด้วยตัวเอง คุณพ่ออยากเป็นเจ้าของพระคัมภีร์สักเล่มหนึ่ง คุณพ่อได้ไปพบบาทหลวง (คาทอลิก) ซึ่งอยู่ในโบสถ์ที่เขาไปนมัสการทุกวันอาทิตย์ และซื้อพระคัมภีร์มาเล่มหนึ่ง ซึ่งราคาแพงทีเดียวสำหรับเขา

คุณพ่อเริ่มอ่านพระคัมภีร์อย่างขยันขันแข็ง ขณะที่อ่านพระคัมภีร์ มีคำถามสามข้อพุดขึ้นในสมอง ซึ่งรบกวนจิตใจของเขามาก เขาจึงนำคำถามทั้งสามนั้น ไปถามบาทหลวง คำถามแรกคือ “เหตุใดเราจึงนมัสการรูปเคารพ?” และ “เหตุใดโบสถ์ของเราจึงนมัสการในวันอาทิตย์?” ก่อนที่พ่อจะถามคำถามที่สาม...” บาทหลวงแสดงสีหน้าไม่พอใจ... ไม่ตอบคำถามแต่พุดขึ้นว่า “เพราะเหตุที่ผู้อ่านพระคัมภีร์มักจะมีข้อสงสัยตามมา..เราจึงไม่ส่งเสริมให้ผู้เชื่อคนใดมีพระคัมภีร์สำหรับตนเอง!” เพราะบาทหลวงแสดงความไม่พอใจในคำถามที่คุณพ่อถาม และบาทหลวงไม่ตอบคำถามของคุณพ่อ ทำให้คุณพ่อไม่พอใจ คุณพ่อก็ไม่ไปนมัสการที่โบสถ์แห่งนั้นในวันอาทิตย์ แต่คุณพ่อได้พาคุณแม่ และลูกชายสองคน ซึ่งมีอายุ 16 และ 10 ปี ไปนมัสการที่โบสถ์อีกแห่งหนึ่งในวันอาทิตย์

หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าวไม่นาน คริสตจักรแอ๊ดเวนตีสได้เปิดประชุมเผยแพร่ศาสนาขึ้นในหอประชุมแห่งหนึ่งในตัวเมือง คุณพ่อของคุณแม่ และลูกชายทั้งสองไปฟังคำเทศนาที่ห้องประชุม ขณะเดียวกันคุณพ่อได้ถือโอกาสถามคำถามสามข้อ ที่ยังค้างคาใจตลอดมา อาจารย์ผู้เทศนาในที่ประชุมตอบคำถามเกี่ยวกับ “การนมัสการรูปเคารพ” และ “การนมัสการในวันอาทิตย์” อย่างชัดเจนโดยการอ้างอิงจากข้อพระคำกิริ์หลายข้อ สำหรับคำถามทั้งสอง คุณพ่อรู้สึกพอใจมาก และเมื่อเสร็จการประชุมเผยแพร่ คุณพ่อ คุณแม่ และลูกชายคนโต อายุ 16 ปี ได้ตัดสินใจเข้าร่วมกับคริสตจักรเซเวนธ์แอ๊ดเวนตีส

การตัดสินใจของคุณพ่อ-แม่ ทำให้ญาติๆ ซึ่งคุณพ่อเองมีพี่ชาย และน้องชายในครอบครัวห้าคน และมีน้องสาวสองคน ทุกคนต่างไม่เห็นด้วย ที่คุณพ่อเปลี่ยนไปนมัสการที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส หนักที่สุดคือพวกเขาประชุมร่วมกัน และปฏิเสธที่จะพูดคุยกับครอบครัวของเรา ส่วนสมาชิกทั้งหลายในโบสถ์เดิมของคุณแม่ ต่างก็ปฏิเสธที่จะสมาคมกับครอบครัวของเราเช่นกัน ผลกระทบหนักหน่วงที่สุดคือ คุณพ่อถูกบีบให้ลาออกจากงานที่ทำมานานตั้งแต่เรียนสำเร็จปริญญาตรี ทั้งนี้เพราะคุณพ่อขอหยุดงานในเสาร์ แทนที่จะเป็นวันอาทิตย์

ครอบครัวของเราต้องเผชิญกับการทำทนายหลายปี ในปีการศึกษาถัดมา พ่อและแม่ตัดสินใจให้ลูกชายคนเล็กสุดคือ “เร็กซ์” ลาออกจากโรงเรียนของรัฐ เพื่อไปเข้าเรียนในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสแบบมีหอพัก โรงเรียนแอ๊ดเวนตีสแห่งนั้นมีชื่อว่า “โรงเรียนชั้นมัธยมปลาย อี.ดี. เมมโมเรียล” เร็กซ์เรียนที่โรงเรียนดังกล่าวหกปี และในช่วงเวลานั้นเขาได้มอบถวายดวงใจของเขาแด่พระเจ้า จากนั้น “เร็กซ์” ได้ไปลงทะเบียนเรียนที่ “วิทยาลัยสไปเซอร์เมมโมเรียล” ซึ่งเวลานี้คือ “มหาวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีสสไปเซอร์” และเมื่อเรียนจบหลักสูตรปริญญาตรีแล้ว “เร็กซ์” ได้รับใช้พระเจ้าด้วยการเป็นศาสนาจารย์ ปัจจุบันเขาเป็นผู้นำคนหนึ่งของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในประเทศอินเดีย โดยเขาได้รับเลือกให้เป็นผู้อำนวยการแผนกโรงเรียนวันสะบาโต สำหรับ “สำนักงานสหคริสตจักรเซาท์อีสอินเดีย” ส่วนคุณพ่อของเขาได้นอนหลับในพระเจ้าแล้วหลายปี เขาเป็นผู้เปิด โบสถ์แอ๊ดเวนตีสหลังแรกในเมืองที่เขาอาศัยอยู่ ต่อมาเขาได้ทำงานเป็น “ครูสอนพระคัมภีร์” อยู่หลายปี และได้นำผู้คนจำนวนมากรับเชื่อในพระเจ้า รวมทั้งได้วางแผน และสร้างโบสถ์เพิ่มขึ้นมาอีกหลายหลัง

ปัจจุบัน เมื่อ “เร็กซ์” นึกย้อนหลัง เขาขอบคุณพระเจ้าที่ทรงเรียกคุณพ่อของเขาให้ตกใจตื่นจากการงีบหลับในตอนบ่ายวันนั้น ซึ่งได้เกิดขึ้นนานกว่า 40 ปีมาแล้ว และเขารู้สึกมีความยินดี ที่คุณพ่อ และคุณแม่ของเขา ส่งเขาไปเข้าเรียนในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสที่มีหอพัก เขาเชื่อว่าประสบการณ์การที่คุณพ่อถูกปลุกให้ตื่นขึ้น และการที่พ่อ-แม่ได้ส่งเขาไปเรียนหนังสือ ในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาสำหรับชีวิตนิรันดร์ อาจารย์เร็กซ์ กล่าวเป็นพยานว่า การที่ผมได้เรียนหนังสือระดับมัธยม และระดับวิทยาลัยของคริสตจักร ได้สอนให้ผมหยั่งรากลึกกลงไปในความจริงของพระเจ้า ซึ่งได้ทำให้ผมพร้อมที่จะรับใช้พระเจ้าในวันนี้

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างหอพักหญิงของโรงเรียนมัธยมอี. ดี. โทมัส ซึ่งเก่าแก่ควรแก่การรื้อลง และสร้างใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม โรงเรียนมัธยมปลายแห่งนี้ คือโรงเรียนที่ศาสนาจารย์เร็กซ์เคยเรียน โรงเรียนแห่งนี้ตั้งอยู่ที่เมือง “ชันจาเยอร์” ประเทศอินเดีย ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่วางแผนจะถวายเงินด้วยใจเอื้ออารี ในวันที่ 30 มีนาคม 2024 นี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่อประจำวันสะบาโตที่ 16 มีนาคม 2024

พระเจ้าที่ขาดหายไป

เล่าโดย จาเรนดรา...ประเทศอินเดีย

จาเรนดรา เกิดในเมืองขนาดเล็กแห่งหนึ่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งอยู่ติดชายแดนกับประเทศจีน ผู้คนในเมืองนั้นรู้จักซึ่งกันและกัน แต่ด้านความเชื่อในศาสนา คนในเมืองนี้แบ่งออกเป็นกลุ่มๆตามความเชื่อ บ้างก็กราบไหว้วันมัสการเทพเจ้าองค์ต่างๆ และมักมีการจำลองเทพเจ้าเหล่านั้นขึ้นด้วยรูปภาพ ไม้แกะสลัก หรือสักรัดก้อนหินเป็นรูปเทพเจ้า หรือหล่อรูปเทพเจ้าจากโลหะชนิดต่างๆ บางคนกราบไหว้ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ เมื่อใดก็ตามมีเทศกาลเฉลิมฉลองทางศาสนา พวกเขาจะไปรวมตัวกันในวิหาร โบสถ์ หรือแม้แต่บนท้องถนน

เมื่อ จาเรนดรา อายุ 12 ปี วันหนึ่งเมื่อเขามองเข้าไปในร้านขายรูปภาพ เขาเห็นโปสเตอร์รูปของพระเยซูถูกต้องที่กางเขนติดไว้ในกรอบรูป รูปมีความงดงามสะกดใจเขาเป็นอย่างมาก เขาสามารถมองเห็นรายละเอียด แสดงถึงความเจ็บปวดของพระเยซูได้ชัดเจน เขาจึงซื้อภาพนั้น และนำมาที่บ้าน เมื่อไปถึงบ้านเขาสงสัยว่าจะแขวนรูปของพระเยซูถูกต้องที่กางเขนไว้ที่ไหน พลันเขานึกขึ้นได้ว่า บ้านของเขามีห้องพระ ในห้องนั้นมีโต๊ะสำหรับวางรูปเคารพหลายรูป ด้านข้างโต๊ะรูปเคารพ มีรูปของเทพเจ้าบางองค์ใส่กรอบแขวนไว้ที่ผนัง คุณแม่จะเข้าไปก้มศีรษะพนมมือกราบรูปภาพ หรือรูปเคารพทุกวัน สมาชิกในครอบครัวต่างก็มีสักการูปของเทพเจ้ากันทุกคน แต่ไม่มีรูปของพระเยซูอยู่เลย จาเรนดรา คิดว่า เขาจะเติมสิ่งที่ยังขาดอยู่ให้เต็ม คือรูปพระเจ้าของคริสเตียน เขาจะนำตะปูมา และตอกตะปูบนกำแพง เพื่อจะแขวนรูปของพระเยซูไว้ถัดจากรูปของเทพเจ้าองค์อื่นๆ

ดังนั้นเมื่อไปถึงบ้าน เขานำตะปู และฉ้อนติตะปูของพ่อไปตอกที่ผนังตรงที่เห็นว่าเหมาะสม และแขวนรูปของพระเยซูไว้ ทันใดนั้นคุณแม่ได้เข้ามาในห้องคุณแม่ไม่พูดพลาทำเพลง แต่ตรงเข้ามาที่จาเรนดรา และใช้มือตบเข้าที่แก้มข้างหนึ่งของเขาเต็มแรง จาเรนดรา รู้สึกเจ็บแปล็บขึ้นทั่วใบหน้า “ทำไมคุณแม่มาตบหน้าผม?” เขาเอ่ยถาม เขาต้องการทราบว่า เหตุใดเขาจึงถูกลงโทษ

คุณแม่ตอบว่า “แน่นอน พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของครอบครัวของเรา” คุณแม่ชี้มือไปที่รูปพระเยซู ออกคำสั่งว่า “ให้เอารูปภาพของพระเยซูออกไปเดี๋ยวนี้!” จาเรนดรา นำเอารูปพระเยซูออกมาวางไว้ แล้วถอนตะปูออกจากกำแพง ขณะที่คุณแม่เดินออกจากห้องไป จาเรนดรา ไม่เข้าใจว่า เหตุใดคุณแม่ไม่ต้องการให้แขวนรูปของพระเยซูท่ามกลางรูปเคารพ และรูปเทพเจ้าองค์ต่างๆในห้องพระ จาเรนดรา จะไม่โยนรูปพระเยซูทิ้งหรือเก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะแน่ เขารู้สึกได้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์สมควรจะได้รับการกราบไหว้ เขาถือรูปพระเยซูออกจากห้องพระ มองไปรอบๆและเกิดความคิดว่าเมื่อคุณแม่ไม่ยอมให้แขวนรูปของพระเยซูท่ามกลางเทพเจ้าองค์ต่างๆของครอบครัว แต่ถ้าจะแขวนรูปพระเยซูไว้ที่บานประตูด้านนอกของห้องพระ และแขวนรูปของพระเยซูไว้ น่าจะเหมาะสมดี...และคุณแม่คงไม่ว่าอะไร คิดได้ดังนั้นเขาจึงตอกประตูที่ทำด้วยไม้ที่ด้านนอก แล้วแขวนรูปของพระเยซูไว้ ซึ่งต่อไปนี้ใครจะเข้าไปในห้องพระก็จะมองเห็นรูปของพระเยซูก่อนรูปเทพเจ้าองค์อื่นๆ

แม้จาเรนดรา และสมาชิกคนอื่นๆจะมองเห็นรูปของพระเยซูทุกวัน หรือแม้แต่ “จาเรนดรา” จะเห็นรูปพระเยซูทุกวัน แต่เขาก็ไม่ได้คิดอะไรสักสิ่งเกี่ยวกับพระเยซูมากนัก...เวลาผ่านไปหลายปี เมื่อ “จาเรนดรา” มีอายุมากขึ้น

ในช่วงที่เขาประสบกับปัญหา หรือมีความเศร้าใจ เขาเริ่มนำพระคัมภีร์ที่ซื้อไว้นานแล้วขึ้นมาอ่าน และขณะเดียวกัน เดินทางไปเยี่ยมโบสถ์หลายแห่ง เพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งอดีตเป็นคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส มองเห็นว่าเขามีความสนใจในศาสนาคริสต์ ได้กล่าวแนะนำจาเรนดร้าว่า “ถ้าเพื่อนต้องการเข้าร่วมคริสตจักรที่สอนความจริงทุกอย่าง ตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ จงไปที่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสเถิด เพราะโบสถ์นี้ความจริงครบถ้วน”

จาเรนดร้า จึงไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส ในวันสะบาโตแรก จาเรนดร้า ได้รับการสัมผัสจากเรื่องเทศน์ที่ศิษยาภิบาลเทศนา เขาแน่ใจว่านี่เป็นโบสถ์แห่งจริงของพระเยซู เขาจึงเอ่ยขอรับบัพติศมา ศิษยาภิบาลตอบว่า “ขอให้คุณศึกษาพระคัมภีร์ก่อน เมื่อคุณเข้าใจในพระวจนะแล้ว ผมจะรับบัพติศมาให้ โบสถ์ของเราจะไม่รับบัพติศมาให้ใครโดยที่เขาไม่ได้ศึกษาพระคัมภีร์” จาเรนดร้า ได้ศึกษาพระคัมภีร์ และได้รับบัพติศมาในโอกาสต่อมา แต่ทางครอบครัวได้ตัดเขาออกจากการเป็นสมาชิกของครอบครัว แต่จนกระทั่งบัดนี้เวลาผ่านไปหลายปี จาเรนดร้า ยังเชื่อมั่นว่าเขาได้ตัดสินใจทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว และไม่เสียใจ จาเรนดร้า กล่าวเป็นพยานว่า “ผมเป็นคนแรกในครอบครัวที่ตัดสินใจเป็นคริสเตียน”

หลายปีต่อมา น้องชายคนเล็กสุดของจาเรนดร้า ได้รับบัพติศมาในโบสถ์แอ๊ดเวนตีสเหมือนกับพี่ชาย จาเรนดร้า กล่าวเสมอว่า “ความจริง ไม่ใช่ความรู้สึก ที่นำเขามาหาพระเยซู พระเจ้าของคริสเตียนเป็นพระเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งปวง!” “ถ้าคุณเลือกเป็นคริสเตียน หรือเลือกอยู่ฝ่ายพระเยซู โดยเป็นมาจากการอรรถ การเดินทางคริสเตียนของคุณอาจสิ้นสุดลงได้ เมื่อคุณเกิดความเจ็บปวด แต่ถ้าคุณเลือกติดตามพระเยซูจากหลักการ และแก่นแท้ของความจริง การเดินทางชีวิตคริสเตียนของคุณจะยั่งยืน”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปให้การสนับสนุนโรงเรียนหกแห่ง และโบสถ์อีกสองแห่งในประเทศอินเดีย ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่วางแผนจะถวายเงินด้วยใจเอื้ออารี ในวันที่ 30 มีนาคม 2024 นี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 23 มีนาคม 2024

ยินดีที่ยังมีชีวิตอยู่

เล่าโดย ชิวา...ประเทศอินเดีย

ชิวา อธิษฐานต่อเทพเจ้า และเทพธิดาหลายองค์ในประเทศอินเดีย สำหรับเขาไม่มีเส้นทางอื่นในการดำรงชีวิต เขารู้สึกประหลาดใจเมื่อลูกสาวคนโตซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วคือ “อะราตี” ตัดสินใจเชื่อพระเจ้าอีกองค์หนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่าพระเยซู “ชิวา” รู้สึกสงสัยเกี่ยวกับพระเจ้าองค์ใหม่ แต่ชิวารู้สึกหายกังวลเกี่ยวกับพระเจ้าของลูกสาว เมื่อเขาได้เห็นชีวิตของ “อะราตี” เปลี่ยนไปในด้านบวก ขณะเมื่อหล่อนอธิษฐานต่อพระเยซู สำหรับเขายังคงอธิษฐานต่อเทพเจ้าหลายองค์ของเขา ตอนนี้เขาเป็นคนสูงอายุคนหนึ่ง และเขาเองมองเห็นว่าไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่เขาจะหันไปเชื่อในพระเจ้าองค์ใหม่ ที่ลูกสาวเชื่อ

อยู่มาวันหนึ่ง “ชิวา” ล้มลงอย่างแรงที่บ้าน ลูกสาวรีบนำพ่อส่งโรงพยาบาลเพื่อรับการรักษา และไม่กี่วันต่อมาได้นำพ่อกลับบ้านที่บ้าน และดูแลเอาใจใส่เขาอย่างดี เมื่อ “อะราตี” พุดคุยกับเพื่อนๆผ่านมือถือ “ชิวา” ได้ยินลูกสาวอธิษฐานต่อพระเจ้า เพื่อสุขภาพของเขา หลังจากสามเดือน ชิวา หายเป็นปกติทุกอย่าง และเขาอธิษฐานต่อเทพเจ้า และเทพธิดาของเขาต่อไป

ต่อมาอีกไม่นาน ชิวา ล้มลงที่บริเวณบ้านอย่างแรงกว่าครั้งแรก ครั้งนี้เขาต้องรักษาตัวในโรงพยาบาลถึง 15 วัน กระดูกซี่โครงของเขาซึ่งหนึ่งเกิดร้าว และแพทย์ได้แนะนำให้พักนอนอยู่หนึ่งๆบนเตียง เมื่อออกจากโรงพยาบาลไป ชิวาไปพักผ่อนที่บ้าน ปรากฏว่าสุขภาพของชิวาเริ่มเสื่อมถอยลง

ลูกสาวคือ อะราตี รู้สึกเป็นกังวล หล่อนจึงได้นำผู้เป็นพ่อเข้าไปพักผ่อนที่ “ศูนย์ดำเนินรูปแบบชีวิตของเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” ภายใต้การเอาใจใส่ของแพทย์แอ๊ดเวนตีส สุขภาพของชิวา เริ่มมีพลังวังชาขึ้นตามลำดับ ในโรงพยาบาลมีเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์คนหนึ่งชื่อ “มาร์ค” มาร์คให้การดูแล ชิวา ในห้องคนป่วยอย่างเอาใจใส่เป็นพิเศษ ชิวา รู้สึกขอบคุณ “มาร์ค” อย่างยิ่ง มาร์ค เป็นคนสุภาพ และมีความอ่อนโยน ผ่านทาง มาร์ค ชิวา มองเห็นความรักของพระเยซูเป็นครั้งแรก กล่าวคือเขามองพระเยซูผ่านความกรุณาของมาร์ค

ขณะที่ ชิวา พักฟื้นอยู่ที่ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ เขาได้ร่วมนมัสการทุกวันสะบาโตเป็นเวลาสี่เดือน เขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซู ได้เรียนรู้เกี่ยวกับวันสะบาโต และเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการโกนหนวดที่ติดวันสะบาโตหนึ่ง มีนักเทศน์รับเชิญมาเทศนา เนื้อหาของเรื่องเทศนาได้สัมผัสจิตใจของชิวา ทำให้ชิวา มีความปรารถนาแรงกล้าที่จะถวายดวงใจของเขาให้พระเยซู

แต่เมื่อ ชิวา กลับบ้าน ความเชื่อของคนในครอบครัวได้หันเหความสนใจด้านจิตวิญญาณของชิวา ให้กลับไปกราบไหว้รูปเคารพเหมือนเดิม เขาลืมไปว่า ตอนอยู่ที่ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ เขามีความปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตตามพระเยซู และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นคือ สุขภาพของเขาเริ่มเสื่อมถอยลงอีกครั้งหนึ่ง ด้วยการช่วยเหลือของแพทย์แอ๊ดเวนตีส และ “มาร์ค” สุขภาพของชิวาเริ่มกลับมาแข็งแรงขึ้น

ตอนนี้เมื่อ ชิวา คิดบททวนถึงช่วงเวลาที่ผ่านมา เขาได้พบว่าเมื่อเขาดำเนินชีวิตออกจากพระเยซู เขาต้องได้รับผลลัพธ์ด้านสุขภาพที่เสื่อมลง แต่เมื่อใดเขาดำเนินตามคำสอนของพระเยซู สุขภาพของเขาแข็งแรงขึ้น สรุปแล้วเมื่อเขาดำเนินชีวิตของเขาเอง เขาจะได้รับผลลัพธ์ด้านสุขภาพอ่อนแอลง ชิวา รู้สึกได้ว่า พระเยซูไม่ทรงประสงค์

ให้เขาดำเนินชีวิตตามรูปแบบเดิมของเขา เขาารู้สึกว่าพระเยซูทรงเรียกให้เขาให้ดำเนินชีวิตของเขาใกล้ชิดกับพระองค์ และในช่วงเวลานั้นเอง ชิวา ได้ตัดสติใจมอบถวายดวงใจของเขาให้กับพระเยซู ชิวา โทรถึงลูกสาวของเขา สั่งว่า.... “ก่อนที่พ่อจะตายวันพรุ่งนี้ เป็นการดีกว่า ที่พ่อจะต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดในวันนี้” นับเวลาได้ 10 เดือนเต็มพอดี หลังจากที่ ชิวา ได้หกล้มครั้งแรก และลูกสาวนำส่งโรงพยาบาล ที่เขาได้ถวายจิตใจของเขาให้กับพระเยซู รูปแบบชีวิตเก่าของเขาถูกล้างออกไปในน้ำแห่งการกลับใจ ด้วยการรับบัพติศมา เมื่อชายวัย 78 ปี โผล่ขึ้นจากน้ำในแม่น้ำสายหนึ่งในประเทศอินเดีย ชิวาได้เป็นเด็กคนใหม่ของพระคริสต์

วันนี้ ชิวา ไม่ได้กราบไหว้รูปเคารพ หรือรูปของเทพเจ้า หรือเทพธิดาองค์ใด เขาอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เพียงองค์เดียว ชิวา กล่าวเป็นพยานว่า “พระเยซูได้ทรงช่วยผมให้หยุดสูบบุหรี่ และหยุดดื่มน้ำชาดำ” เขากล่าวต่อว่า “ตอนนี้ผมมีสุขภาพดีกว่าเดิม และรู้ว่าผมมีร่างกายแข็งแรงกว่าเดิม และผมเองอธิษฐานสามครั้งในแต่ละวัน” ชิวา ขอขอบคุณพระเยซูที่ทรงให้เขามีชีวิตที่ดีกว่า และมีสุขภาพที่ดีขึ้นในวันนี้ เขากล่าวเป็นพยานอีกว่า “ผมขอขอบคุณพระเยซู ที่คลาใจให้ลูกสาวของผม นำผมไปปรับการฟื้นฟูที่ “ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพแอ๊ดเวนตีส”..ถ้าไม่ทำอย่างนั้น ผมคงไม่ได้รู้จักพระเยซู และมีโอกาสต้อนรับพระองค์เป็นผู้ให้ช่วยรอดส่วนตัวของผม”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่ได้ถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจของพระเยซู นั่นคือการแบ่งปันความรักของพระเยซูให้กับผู้คนในประเทศอินเดีย และประเทศเนปาล และทั่วโลก... ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่ได้วางแผนจะถวายเงินเพื่อโครงการต่างๆอย่างเจาะจง ในประเทศอินเดีย และประเทศ “เนปาล” ในวันที่ 30 มีนาคม 2024 นี้

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 30 มีนาคม 2024

วัยรุ่นกับพันธกิจ

เล่าโดย นานาน...ประเทศอินเดีย

นานาน อายุ 6 ปี เมื่อครอบครัวของเขาเดินทางกลับบ้านที่ประเทศอินเดีย หลังจากได้รับใช้พระเจ้าในฐานะเป็นมิชชันนารีในประเทศ “เลบานอน” นานาน เป็นเพียงเด็กชายคนหนึ่ง และไม่มี ความสนใจในงานมิชชันนารี หรือพันธกิจของพระเจ้า

แต่สิ่งต่างๆ ได้เปลี่ยนไปเมื่อ นานาน อายุ 12 ปี เขาเกิดความสนใจมาก เมื่อเขาได้ยินเด็กๆ เล่าข่าวพันธกิจของเด็กในชั้นโรงเรียนวันสะบาโต ต่อมาเขาค้นหาข่าวพันธกิจสำหรับเด็กในไตรมาสที่ผ่านมา และนำมาอ่านอย่างประทับใจ บางครั้ง เขาค้นหาข่าวพันธกิจสำหรับเยาวชน และผู้ใหญ่ในไตรมาสที่ผ่านมา และนำมาอ่าน ขณะที่เขาอ่านข่าวพันธกิจ หรือข่าวต่างแดนเหล่านั้น เขามีความปรารถนามากขึ้นจะทำบางสิ่งเพื่อรับใช้พระเจ้า นานาน คิดว่า “ถ้าพระเจ้าทรงสามารถให้เด็ก หรือเยาวชนเหล่านั้น ซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา หรือแม้แต่ว่าเด็กกว่าได้ พระองค์ จะไม่สามารถใช้นานานในพันธกิจของพระองค์ได้หรือ?”

หนึ่งปีผ่านไป...สองปีผ่านไป..สามปีผ่านไป ตอนนี้ นานานอายุ 15 ปี และเขารู้สึกว่า เขายังไม่ได้ทำพันธกิจอะไรเพื่อการรับใช้พระเจ้า ต่อมาโรคระบาดโควิด 19 ได้ทำให้ประเทศอินเดียปิดประเทศเป็นเวลาหลายเดือน คุณพ่อของนานานเป็นศาสตราจารย์ ทางสมาคมผู้ปกครองได้ขอให้คุณพ่อของนานาน ทำรายการสอนพระคัมภีร์ “ออนไลน์” สำหรับเยาวชน ในช่วงที่มีการ “ล็อกดาวน์” หรือปิดโบสถ์ เหล่าเยาวชน และผู้ใหญ่สามารถเข้าร่วมรายการที่บ้านได้ผ่านมือถือ ปรากฏว่ากลุ่มเยาวชนเข้าร่วมรายการเพิ่มจำนวนขึ้นตามลำดับ นอกจากเยาวชน เด็กๆ อายุต่ำกว่า 10 ปี หลายคนยังเปิดมือถือเข้าร่วมรับฟังรายการเช่นกัน

วันหนึ่ง นานาน ได้ยินคุณพ่อพูดกับคุณแม่ว่า “รายการสำหรับเยาวชน ของเราไม่เหมาะสำหรับเด็กๆ ที่อายุน้อยกว่า ทั้งนี้เพราะกลุ่มเยาวชน และกลุ่มเด็กๆ ที่เล็กกว่า มีระดับในการเรียนรู้แตกต่างกันชัดเจน” คืนนั้น นานาน ซึ่งนอนฟังอยู่คนเดียว ได้เกิดการคิดใจว่า เขาควรรีเริ่มสอนพระคัมภีร์ “ออนไลน์” สำหรับกลุ่มเด็กๆ ที่อายุน้อยกว่าอีก รายการหนึ่ง ที่ได้เอาอาหารเข้า เขาแบ่งปันแนวคิดของเขากับพ่อ และแม่ พวกเขาต้อนรับแนวคิด และหนุนใจเขาให้เริ่มต้นได้เลย นานานรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาทันที เขาเริ่มค้นหาสิ่งจะนำมาเสนอจากห้องสมุดประจำบ้าน เขาวางแผนว่าในแต่ละรายการ เขาจะเริ่มต้นด้วย “การเล่าเรื่องพระคัมภีร์จากหนังสือเรื่องสำหรับเด็ก” ของ “ลูจอาเธอร์ แม็กซ์เวลล์” และหลังจากการเล่าเรื่องจากหนังสือของลูจอาเธอร์ เขาจะนำการศึกษาพระคัมภีร์ จากหนังสือของ “ลินดา โคว์” หนังสือเล่มนั้นชื่อว่า “พระเจ้าทรงรักฉันใน 28 วิธี”

พระเจ้าได้ทรงอวยพระพรให้โครงการของนานาน ตอนแรกเด็กๆ เข้าร่วมกลุ่ม มาจากเด็กๆ ในระแวกบ้านของเขา เริ่มต้นจากเด็ก 12 คน ต่อมาเด็กเล็กจากหลายพื้นที่ในประเทศอินเดียเข้าร่วมด้วย รายการนี้จะดำเนินไปสัปดาห์ละหนึ่งครั้งทำให้ นานาน รู้สึกชื่นชม ที่ได้เป็นผู้เสนอรายการ “กลุ่มศึกษาพระคัมภีร์สำหรับเด็กเล็ก” เขามั่นใจว่า ในที่สุดพระเจ้าทรงกำลังใช้เขาสำหรับพันธกิจ และตอนนี้เขามีความปรารถนาจะทำบางสิ่งมากขึ้น หลังจากมาตรการคุมเข้มอันเนื่องจากการระบาดของ “โควิด 19” ทางไปได้ผ่อนปรนในหนึ่งปีต่อมา วันหนึ่ง

นาธาน ได้ยินศาสนาจารย์คนหนึ่งเล่าเรื่องเกี่ยวกับเด็กหญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นโรคร้าย และแพทย์บอกว่าเธอจะจากโลกนี้ไปในอีกสามเดือน เด็กหญิงคิดว่าสิ่งที่เธอจะทำเพื่อพระเจ้าได้ คือการอธิษฐานเพื่อคนอื่นๆ เธอเริ่มต้นอธิษฐานเพื่อพวกเขา เพื่อนๆ เพื่อนบ้าน และแม้แต่อธิษฐานเพื่อมิชชันนารีที่ทำการรับใช้พระเจ้าในดินแดนห่างไกลออกไป ศาสนาจารย์ผู้เทศนาเล่าเรื่องตอนจบว่า ระยะเวลาเดือนก่อนที่เธอจะตาย คำอธิษฐานของเธอได้ทำให้เกิดผลยิ่งใหญ่ในชีวิตของคนหลายคน

นาธานคิดว่า “ผมเองก็ควรอธิษฐาน ผมสามารถอธิษฐานเพื่อเพื่อนร่วมชั้นของผม เพื่อเพื่อนคนอื่นๆ ที่ไม่ได้เรียนอยู่ในชั้นเดียวกัน และผมสามารถอธิษฐานเพื่อเยาวชนในระแวกเพื่อนบ้านของผม และคนอื่นๆ ได้ด้วย” โรงเรียนของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสที่นาธานเรียนได้เปิดเรียนอีกครั้ง และเพื่อร่วมชั้นของเขาหลายคนเป็นคริสเตียนคริสตจักรอื่น และอีกหลายคนมาจากครอบครัวที่ไม่เป็นคริสเตียน นาธานคิดต่อไปว่าเขาจะเริ่มอธิษฐานเพื่อใครก่อน เขาตัดสินใจอธิษฐานเพื่อคนที่ยังไม่เป็นคริสเตียน โดยเริ่มจากผู้ที่ดูเหมือนว่าจะเปิดใจให้พระเจ้ามากกว่าคนอื่นๆ สำหรับ นาธาน พวกเขาน่าจะเป็นประเภทคิดดี ที่จะเกิดดอกออกผลได้มาเร็วกว่า

นาธาน สังเกตว่าเด็กชายคนหนึ่งชื่อ “ออรุณ” เขารู้สึกชื่นชมเมื่อเขาร้องเพลงในช่วงนมัสการเช้า และรับฟังอย่างตั้งใจต่อผู้พูดในช่วง โมงนวมัสการ เขาจึงเริ่มอธิษฐานเพื่อออรุณ วันหนึ่งเขาพูดกับออรุณว่า “ผมมีความยินดีที่เพื่อนมีความสนใจในสิ่งที่เป็นของคริสเตียน” ออรุณเปิดยิ้มกว้าง และตอบว่า “ผมชอบเพลงเหล่านั้น และผมเผื่อเวลาที่ผมจะรับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าอีกองค์หนึ่งของผม” นาธานสนใจจะทราบความเป็นไปมากขึ้นเกี่ยวกับออรุณ...เขาจึงเอ่ยถามว่า.. “ขอถามหน่อย เพื่อนทราบไหมว่าเหตุใดครอบครัวของเพื่อน จึงส่งเพื่อนมาเข้าเรียนในโรงเรียนแห่งนี้?” ออรุณตอบว่า “ครอบครัวของเราอาศัยอยู่ในฟาร์มนอกตัวเมืองออกไป รถบัสโรงเรียนแห่งนี้วิ่งผ่านใกล้ฟาร์มของเรา พ่อ และแม่จึงเลือกให้เรามาเรียนในโรงเรียนแห่งนี้!”

จากการพูดคุยกันบ่อยๆ ทำให้ นาธาน และ ออรุณ เป็นเพื่อนที่ดี และใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น เมื่อไรก็ตามที่เป็นไปได้ นาธานจะเป็นพยานเพื่อพระเยซูว่า เหตุใดเขาจึงรักพระเยซู และเขาเผื่ออธิษฐานเพื่อให้เมล็ดพืชแห่งความจริงออกขึ้น...เติบโตและบังเกิดผล ขณะที่ นาธาน พูดเกี่ยวกับพระเยซูกับออรุณ เด็กชายอีกคนชื่อ “ใจ” มีความกระตือรือร้นในการเล่าให้เพื่อนๆ ในชั้นฟังเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของเทพเจ้าที่เขากราบไหว้นมัสการ “ใจ” เป็นคนร่อนรนในเทพเจ้าที่ครอบครัวของเขา กราบไหว้บูชามาก และเขาจะทำเครื่องหมายแห่งความเชื่อไว้ที่หน้าผากระหว่างคิ้วทั้งสองทุกวัน “ใจ” แม้แต่กล่าวเป็นพยานเรื่องเทพเจ้าที่เขากราบไหว้ให้นาธานฟัง ดังนั้นนาธานจึงตัดสินใจไม่อธิษฐานเพื่อ “ใจ”

อยู่มาวันหนึ่ง นาธานเล่นคีย์บอร์ด ซึ่งเป็นออร์แกนชนิดหนึ่งขณะที่มีการนมัสการในชั้น และ “ใจ” รู้สึกประทับใจในความสามารถของนาธานในการเล่นดนตรี “ใจ” ถามนาธานว่า จะเล่นดนตรีบทเพลงที่ใช้ในการนมัสการเทพเจ้าให้เขาฟังได้ไหม นาธาน ตอบอย่างสุภาพว่า “ผมเสียใจครับ ผมเล่นได้เฉพาะเพลงคริสเตียนเท่านั้น” “ใจ” ไม่ได้พูดอะไรกับ “นาธาน” อีกเป็นเวลาสองสามเดือน ฝ่ายนาธานเผื่ออธิษฐานเพื่อเพื่อนร่วมชั้นคนอื่นๆ และมีความชื่นชมยินดี ที่ได้เห็นว่าพระเจ้าทรงสัมผัสดวงใจของพวกเขาและแล้ว วันหนึ่ง “ใจ” เดินมาหา นาธาน และโดยทันทีทันใด “ใจ” พูดว่า “ขอเพื่อนสอนคำอธิษฐานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ให้กับผมจะได้ไหม?” นาธานไม่อยากจะเชื่อหูของเขา เพราะดูไปแล้ว “ใจ” ไม่เหมือนจะเป็น “คิดดี” ที่จะบังเกิดผล และไม่ควรจะเสียเวลาอธิษฐานเพื่อ แต่วันนี้ตอนนี้ เขากำลังขอให้สอน “คำอธิษฐานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า” นาธานจึงสอน “คำอธิษฐานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าแก่ “ใจ” และเขาถือโอกาสแบ่งปันความรักของพระเยซูว่าพระองค์ ทรงรัก “ใจ” เหมือนกับที่ทรงรักผู้เป็นคริสเตียนคนอื่นๆ

เวลาผ่านไป นารานสังเกตเห็นได้ว่า “ใจ” หยุคพูดเรื่องเทพเจ้าองค์ต่างๆ บางครั้งเขามาโรงเรียน โดยไม่มีเครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์บนหน้าผาก นาราน กล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงย้าย “ใจ” จากการเป็นผู้ต่อต้าน มาเป็นผู้แสวงหาความจริง...ผมเชื่อว่าอีกไม่นานก่อนที่ “ใจ” จะพบความจริง และแน่นอน “ความจริง” จะปลดปล่อยเขาให้เป็นไท นารานเชื่อว่าพระเจ้ากำลังทรงใช้ “ใจ” ให้ดำเนินพันธกิจสำหรับพระองค์ ดังนั้นเขาจึงอธิษฐานเพื่อ “ใจ” และอธิษฐานมากขึ้นเพื่อเขาเป็นพิเศษ

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่ได้ถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจของพระเยซูในวันนี้ เพื่อพระกิตติคุณจะได้ประกาศแพร่ไปในประเทศอินเดีย และประเทศเนปาล.. โครงการ 7 โครงการ จากจำนวน 10 โครงการ ที่จะได้รับการสนับสนุนจากเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม รวมไปถึงโรงเรียนแอดเวนติส ที่”นาราน” กำลังเรียนอยู่...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่ได้วางแผนจะถวายเงินเพื่อโครงการต่างๆอย่างเจาะจง ในประเทศอินเดีย และประเทศ “เนปาล” ในวันที่ 30 มีนาคม 2024 นี้

